

Thai: Unlocked Literal Bible for John

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

- Share — copy and redistribute the material in any medium or format.
- Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

- Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>." Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.
- ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.
- No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

John

1¹ พระวาจาทรงดำรงอยู่นับตั้งแต่เริ่มต้น และพระวาจาทรงอยู่กับพระเจ้า พระวาจาทรงเป็นพระเจ้า² พระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่กับพระเจ้ามาตั้งแต่เริ่มต้น³ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ และถ้าไม่มีพระองค์ ก็ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ถูกสร้างขึ้น

⁴ ชีวิตมีอยู่ในพระองค์ ซึ่งชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์⁵ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืดและความมืดไม่สามารถเอาชนะความสว่างได้

⁶ ยังมีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าได้ส่งมา ชายคนนั้นชื่อยอห์น⁷ ท่านมาเพื่อจะเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อที่ทุกคนจะได้เชื่อผ่านทางท่าน⁸ ยอห์นไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ท่านมาเพื่อจะเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

⁹ คือความสว่างที่แท้จริง ที่ให้ความสว่างแก่มนุษย์ทั้งปวง ซึ่งได้เข้ามาในโลกนี้

¹⁰ พระองค์ทรงอยู่ในโลก และโลกนี้ถูกสร้างขึ้นผ่านทางพระองค์ แต่โลกนี้ไม่รู้จักรพระองค์¹¹ พระองค์เข้ามาเพื่อชนชาติของพระองค์ แต่ชนชาติของพระองค์ไม่ยอมรับพระองค์

¹² แต่คนทั้งหลายที่ต้อนรับพระองค์ คนที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์จะประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า¹³ ไม่ใช่โดยทางสายเลือด หรือโดยความต้องการของเนื้อหนัง หรือโดยความต้องการของมนุษย์ แต่เป็นโดยพระเจ้า

¹⁴ พระวาจาบังเกิดเป็นมนุษย์และอยู่ท่ามกลางพวกเรา พวกเราได้เห็นพระสิริของพระองค์ เป็นพระสิริแบบเดียวกัน ซึ่งมาจากพระบิดาผู้เดียวเท่านั้น ที่เต็มด้วยพระคุณและความจริง¹⁵ ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องเสียงดังว่า "นี่คือผู้หนึ่งที่เราได้บอกแก่พวกท่านว่า 'พระองค์ผู้ซึ่งเสด็จมาภายหลังเรา เป็นใหญ่กว่าเรา เพราะพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนเรา'"

¹⁶ เพราะว่าโดยความบริบูรณ์ของพระองค์ทำให้พวกเราทั้งหลายได้รับพระคุณซ้อนพระคุณ¹⁷ เพราะบัญญัติเหล่านี้ที่ได้ประทานผ่านทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาจากพระเยซูคริสต์¹⁸ ไม่เคยมีใครเห็นพระเจ้าเลย พระองค์ผู้เดียวที่ทรงเป็นพระเจ้า ผู้ที่ประทับตรงพระทรวงของพระบิดา พระองค์ได้ทำให้พระเจ้าเป็นที่รู้จัก

¹⁹ และนี่คือคำพยานของยอห์น เมื่อพวกเขาย้ายจากกรุงเยรูซาเล็มได้ส่งพวกปุโรหิตและพวกคนเลวีมาถามท่านว่า "ท่านเป็นใคร?"²⁰ ท่านยอมรับ ไม่ปฏิเสธแต่ตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์"²¹ พวกเขาจึงถามท่านอีกว่า "แล้วท่านเป็นใคร? ท่านเป็นเอลียาห์ใช่ไหม?" ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้นั้น" พวกเขาพูดว่า "ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะใช่ไหม?" ท่านตอบว่า "ไม่ใช่"

²² แล้วพวกเขาก็ถามท่านอีกว่า "แล้วท่านเป็นใคร เพื่อพวกเราจะได้เอาคำตอบนั้นไปบอกแก่คนที่ส่งพวกเรา? แล้วท่านจะบอกว่าท่านเป็นใคร?"²³ ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นเสียงร้อง ป่าวประกาศในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงทำทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป' เหมือนกับที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้บอกไว้"

²⁴ ในเวลานี้มีบางคนจากพวกฟาริสีที่ถูกส่งไป²⁵ และพวกเขาถามท่านว่า "ทำไมท่านถึงให้บัพติศมา ในเมื่อท่านเองก็ไม่ใช่ทั้ง พระคริสต์หรืออิสยาห์หรือผู้เผยพระวจนะ?"

²⁶ ยอห์นตอบพวกเขาว่า "เราให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่ในท่ามกลางพวกท่านมีผู้หนึ่งซึ่งพวกท่านไม่รู้จักร²⁷ พระองค์ผู้มาภายหลังข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้กระทั่งจะแก้สายรัดรองเท้าของผู้นั้น"²⁸ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่ที่หมู่บ้านเบธานีอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน

²⁹ วันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูกำลังมาหาท่านและยอห์นพูดว่า "จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะมาเอาความบาปของโลกนี้ออกไป"³⁰ นี่คือนักผู้หนึ่งที่ข้าพเจ้าพูดถึงว่า 'พระองค์ผู้ซึ่งจะมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนข้าพเจ้า'³¹ ข้าพเจ้าไม่รู้จักรพระองค์ แต่เพื่อพระองค์จะได้ถูกเปิดเผยให้แก่คนอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ"

³² ยอห์นเป็นพยานว่า "ข้าพเจ้าได้เห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาจากสวรรค์ ประทับบนพระองค์"³³ ข้าพเจ้าไม่รู้จักรพระองค์ แต่ผู้ที่ได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาด้วยน้ำ บอกข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะเห็นพระวิญญาณเป็นเหมือนนกพิราบลงมายู่เหนือพระองค์ผู้นั้น พระองค์ผู้นั้นคือผู้ที่ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์'³⁴ ข้าพเจ้าได้เห็นและเป็นพยานว่านี่คือพระบุตรของพระเจ้า"

³⁵ อีกครั้งหนึ่งในวันต่อมา ในขณะที่ยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน³⁶ พวกเขาเห็นพระเยซูกำลังเสด็จผ่านมา และยอห์นจึงพูดว่า "จงมองดู พระเมษโปดกของพระเจ้า"

³⁷ เมื่อสาวกสองคนของท่านได้ยินท่านพูดเช่นนั้น พวกเขาจึงตามพระเยซูไป³⁸ เมื่อพระเยซูหันกลับมาและเห็นพวกเขา กำลังติดตามพระองค์ จึงพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านต้องการสิ่งใด?" พวกเขาตอบว่า "รับบี (คำแปลคือ อาจารย์) ท่านพักอยู่ที่ใด?"³⁹ พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า "จงมาและดูเถิด" เมื่อพวกเขาตามพระองค์ไปและได้เห็นที่พระองค์ทรงพักอยู่ พวกเขาจึงอยู่กับพระองค์ในวันนั้น ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณสี่โมงเย็น

⁴⁰หนึ่งในสาวกสองคนที่ได้ยินยอห์นพูดและติดตามพระเยซูคืออันดรูว์ พี่ชายของซีโมนเปโตร⁴¹เขาได้ไปหาซีโมนพี่ชายของเขาและพูดว่า "เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว" (คำแปลคือ พระคริสต์)⁴²เขาพาท่านมาหาพระเยซู และพระเยซูมองดูเขาแล้วตรัสว่า "ท่านคือซีโมนบุตรของยอห์น ท่านจะถูกเรียกว่า เคฟาส (คำแปลคือ เปโตร)"

⁴³วันต่อมา เมื่อพระเยซูทรงต้องการเสด็จไปยังกาลิลี พระองค์ได้พบกับฟิลิปและพูดกับเขาว่า "จงตามเรามา"⁴⁴ฟิลิปมาจากเบธsaida เมืองของแอนด์รูว์และเปโตร⁴⁵ฟิลิปได้เจอกับนารานาเอลแล้วพูดกับเขาว่า "พวกเราได้พบพระองค์ผู้ซึ่งโมเสสได้กล่าวถึงในธรรมบัญญัติ และที่พวกผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึง คือพระเยซูบุตรโยเซฟ จากเมืองนาซาเร็ธ"

⁴⁶นารานาเอลพูดกับท่านว่า "มีสิ่งดีอะไรที่มาจากนาซาเร็ธได้ด้วยหรือ?" ฟิลิปพูดกับเขาว่า "จงมาและดูเถิด"⁴⁷พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนารานาเอลกำลังมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเขาว่า "ดูสิ ชาวอิสราเอลที่แท้จริง ผู้ซึ่งไม่มีการหลอกลวง"⁴⁸นารานาเอลพูดกับพระองค์ว่า "ท่านรู้จักเราด้วยหรือ?" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน เราเห็นท่าน ตอนที่ท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ"

⁴⁹นารานาเอลตอบว่า "รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล"⁵⁰พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเราบอกกับท่านว่า 'เราเห็นท่านที่ใต้ต้นมะเดื่อ' ท่านจึงเชื่อหรือ? ท่านจะได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้" ⁵¹แล้วพระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะได้เห็นแผ่นดินสวรรค์เปิดออก และทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์"

2¹ สามวันต่อมา มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย² พระเยซูและเหล่าสาวกก็ได้รับเชิญไปงานสมรสด้วย

3³ เมื่อเหล่านักดื่มหมด มารดาของพระเยซูมาบอกพระองค์ว่า "พวกเขาไม่มีเหล้าจืดแล้ว"⁴ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "หญิงเอ๋ย ท่านมาหาเราทำไม? ยังไม่ถึงเวลาของเรา"⁵ มารดาของพระองค์พูดกับพวกคนรับใช้ว่า "ไม่ว่าพระองค์ตรัสอะไรแก่ท่าน จงทำตาม"

6⁶ ขณะนั้น มีโอ่งหินอยู่ที่นั่นหกใบที่เอาไว้อาศัยสำหรับพิธีชำระของคนยิว โอ่งแต่ละใบสามารถจุน้ำได้แปดสิบลิตร⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงเติมน้ำใสโอ่งแต่ละใบให้เต็ม" ดังนั้นพวกเขาจึงเติมน้ำลงในโอ่งจนเต็มเสมอปากโอ่ง⁸ จากนั้นพระองค์จึงบอกพวกคนรับใช้ว่า "จงตักและนำไปให้หัวหน้าคนรับใช้เถิด" พวกเขาทำตาม

9⁹ หัวหน้าคนรับใช้ก็ชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าจืดนั้น แต่เขาไม่รู้ว่าเหล้าจืดนั้นมาจากไหน (แต่คนรับใช้ก็นำน้ำไปให้หัวหน้านั้นรู้ดี) แล้วเขาก็เรียกเจ้าบ่าวเข้ามา¹⁰ แล้วพูดกับเจ้าบ่าวว่า "ทุกคนรินเหล้าจืดอย่างดีให้ก่อน เสร็จแล้วค่อยรินเหล้าจืดที่ราคาถูกลงให้เมื่อคนเมาแล้ว แต่ท่านเก็บเหล้าจืดอย่างดีไว้จนถึงตอนนี้"

11¹¹ นี่มีความสำคัญครั้งแรกที่พระเยซูทำในหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ และบรรดาสาวกก็เชื่อในพระองค์

12¹² หลังจากนั้น พระเยซู มารดาของพระองค์ น้องชายของพระองค์ และบรรดาสาวกก็ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พวกเขาอยู่ที่นั่นประมาณสองสามวัน

13¹³ เมื่อเทศกาลปัสกาของคนยิวใกล้เข้ามาและพระเยซูได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁴ พระองค์ทรงพบกับคนขายวัว แกะ นกพิราบ และพวกคนแลกเงินกำลังนั่งอยู่ที่นั่น

15¹⁵ พระองค์จึงเอาเชือกมาทำเป็นแสและขับไล่คนเหล่านั้นออกไปจากพระวิหาร รวมทั้งแกะและวัวด้วย พระองค์ทรงเทเงินเหรียญของพวกคนที่แลกเงินและทรงคว่ำโต๊ะของพวกเขា¹⁶ แล้วพระองค์ก็บอกกับคนขายนกพิราบว่า "เอาของเหล่านี้ออกไปจากที่นี่ อย่าทำให้พระนิเวศของพระบิดาของเราให้เป็นตลาด"

17¹⁷ เหล่าสาวกของพระองค์จำได้ถึงสิ่งที่ถูกเขียนเอาไว้ว่า "ความรื้อร้นในเรื่องพระนิเวศของพระองค์จะเผาผลาญข้าพระองค์"¹⁸ แล้วคนยิวที่มีอำนาจก็โต้ตอบกับพระองค์ว่า "ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรแก่พวกเรา ในเมื่อท่านทำสิ่งเหล่านี้?"¹⁹ พระเยซูตอบว่า "ทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน"

20²⁰ แล้วคนยิวที่มีอำนาจก็พูดว่า "พระวิหารนี้ใช้เวลาสร้างทั้งหมด 46 ปี แต่ท่านจะสร้างขึ้นภายในสามวันหรือ?"²¹ อย่างไรก็ตาม พระวิหารที่พระองค์หมายถึงนั้นคือพระกายของพระองค์²² เพราะเมื่อพระองค์ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์จึงได้ระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และพวกเขาได้เชื่อในพระวจนะและในถ้อยคำนี้ที่พระองค์ได้ตรัสเอาไว้

23²³ เมื่อพระองค์ยังอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในช่วงเทศกาลปัสกา ระหว่างงานเทศกาล มีหลายคนได้เชื่อในพระนามของพระองค์เมื่อพวกเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ทำ²⁴ แต่พระเยซูไม่ไว้ใจพวกเขา เพราะพระองค์ทรงรู้จักพวกเขาทั้งหมด²⁵ เพราะว่าพระองค์ไม่ต้องการให้ใครมาเป็นพยานแก่พระองค์ด้วยเรื่องของมนุษย์ เพราะพระองค์รู้ว่ามิฉะนั้นจะอยู่ในมนุษย์

3¹ ขณะนั้น มีฟาริสีที่เป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่ง ชื่อนิโคเดมัส² ชายคนนี้มีมาหาพระเยซูในตอนกลางคืนและทูลพระองค์ว่า "รับบี พวกเรารู้ว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีใครสามารถทำการอัศจรรย์เหล่านี้ได้เหมือนท่าน นอกเสียจากพระเจ้าทรงสถิตกับผู้นั้น"

3³ พระเยซูตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า นอกเสียจากคนนั้นจะบังเกิดใหม่ เขาจะไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้า"⁴ นิโคเดมัสพูดกับพระองค์ว่า "คนเราจะบังเกิดใหม่ได้อย่างไร หากเขาอายุมากแล้ว? เขาจะกลับเข้าไปอยู่ในครรภ์มารดาเป็นครั้งที่สองและเกิดใหม่ได้หรือไม่หรือ?"

5⁵ พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าคนนั้นไม่เกิดใหม่โดยน้ำและพระวิญญาณ เขาไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้" ซึ่งเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง ซึ่งเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ

7⁷ อย่าประหลาดใจในสิ่งที่เราตรัสแก่ท่านว่า 'ท่านจะต้องบังเกิดใหม่'⁸ ลมพัดไปตามที่มันปรารถนา ท่านได้ยินเสียงของลม แต่ท่านไม่รู้ว่ามันมาจากทางไหน แล้วจะไปทางไหน ทุกคนที่บังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณก็เป็นเช่นนั้น"

9⁹ นิโคเดมัสตอบพระองค์ว่า "สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร?"¹⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของคนอิสราเอล เหตุใดท่านจึงยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้?"¹¹ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดในสิ่งที่พวกเราารู้และพวกเราเป็นพยานในสิ่งที่พวกเราได้เห็น แต่ถึงอย่างนั้น ท่านก็ยังไม่ยอมรับคำพยานของพวกเรา

12¹² ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางโลกและท่านยังไม่เชื่อ แล้วท่านจะเชื่อเราได้อย่างไรถ้าหากเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับสวรรค์?¹³ ไม่มีใครได้เคยขึ้นไปยังสวรรค์ ยกเว้นแต่เพียงท่านผู้นั้นที่มาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์

14¹⁴ เหมือนโมเสสที่ได้ยกชูขึ้นในถิ่นทุรกันดาร ดังนั้นบุตรมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นเช่นเดียวกัน¹⁵ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับชีวิตนิรันดร์

16¹⁶ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงส่งพระบุตรเข้ามาในโลกเพื่อจะลงโทษโลกนี้ แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยผ่านทางพระองค์¹⁸ ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ถูกลงโทษ แต่คนที่ไม่เชื่อในพระองค์ก็ได้ออกโทษแล้ว เพราะว่าเขาไม่เชื่อในพระนามของพระองค์และในพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

19¹⁹ นี่คือนิยามของการพิพากษา คือความสว่างได้เข้ามาในโลกนี้ และมนุษย์ทั้งหลายได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่างเพราะว่าการกระทำของพวกเขาขึ้นชั่วร้าย²⁰ เพราะทุกคนที่ทำการชั่วก็เกลียดความสว่างและไม่มาหาความสว่าง เพื่อการกระทำของพวกเขาจะไม่ถูกเปิดเผย²¹ แต่คนที่ประพฤติความจริงก็มาถึงความสว่าง เพื่อให้เห็นว่า การกระทำของเขาทำได้โดยอาศัยพระเจ้า

22²² หลังจากนั้น พระเยซูและพวกสาวกได้ไปยังแคว้นยูเดีย ที่นั่นพระองค์ใช้เวลากับเหล่าสาวกและให้บัพติศมา²³ ในขณะนั้นเองยอห์นก็ได้ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาเลม เพราะว่าที่นั่นมีน้ำเยอะกว่า ผู้คนได้มาหาเขาและรับบัพติศมา²⁴ เพราะในตอนนั้นยอห์นยังไม่ได้ถูกจับขังคุก

25²⁵ เกิดการโต้แย้งกันขึ้นระหว่างสาวกบางคนของยอห์นและคนยิวด้วยเรื่องพิธีการชำระล้าง²⁶ พวกเขาไปหา ยอห์น และพูดกับท่านว่า "รับบี คนนั้นที่เคยอยู่กับท่านอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน คนที่ ท่านมาเพื่อเป็นพยานนั้น ดูเถิด เขากำลังให้บัพติศมา และคนทั้งหลายก็กำลังไปหาเขานั้น"

27²⁷ ยอห์นตอบว่า "มนุษย์ไม่สามารถรับสิ่งใดได้ นอกจากสิ่งนั้นถูกมอบแก่เขาจากสวรรค์"²⁸ ท่านเองก็สามารถเป็นพยานถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดว่า 'ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์' แต่ 'ข้าพเจ้าได้ถูกส่งมาก่อนพระองค์นั้น'

29²⁹ เจ้าสาวเป็นของเจ้าบ่าวฉันใด ขณะนี้ เพื่อนของเจ้าบ่าว ที่ยืนอยู่และได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง เพราะเสียงของเจ้าบ่าว และความชื่นชมยินดีของข้าพเจ้าก็เต็มเปี่ยมแล้ว³⁰ พระองค์จะต้องสำคัญมากขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะสำคัญน้อยลง

31³¹ พระองค์ผู้มาจากเบื้องบนคืออยู่เหนือสิ่งทั้งปวง ผู้ที่มาจากโลกก็อยู่ฝ่ายโลกและพูดเกี่ยวกับโลก พระองค์ผู้ซึ่งมาจากสวรรค์คืออยู่เหนือสิ่งทั้งปวง³² พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งที่พระองค์ได้เห็นและได้ยิน แต่ไม่มีใครยอมรับคำพยานของพระองค์³³ แต่คนที่ยอมรับคำพยานของพระองค์ก็ได้ยืนยันแล้วว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง

34³⁴ เพราะผู้ที่พระเจ้าได้ส่งมานั้นได้พูดพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระองค์ไม่ได้รับพระวิญญาณอย่างจำกัด³⁵ พระบิดาทรงรักพระบุตรและได้มอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์³⁶ คนที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ แต่สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรนั้นจะไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าจะตกอยู่กับเขา"

4¹ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าพวกฟาริสีได้ยืมว่าพระองค์มีคนติดตามและรับบัพติศมามากกว่ายอห์น² (พระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่เหล่าสาวกของพระองค์ทำให้)³ พระองค์เสด็จออกจากยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก

4⁴ พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านทางสะมาเรีย⁵ เมื่อพระองค์ได้เสด็จไปถึงเมืองหนึ่งของสะมาเรีย ชื่อเมืองสิคาร์ อยู่ใกล้กับที่ดินของยาโคบที่มอบให้โยเซฟบุตรของท่าน

6⁶ ที่นั่นมีบ่อน้ำของยาโคบ พระเยซูทรงเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทาง จึงประทับที่ข้างบ่อน้ำนั้น ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยง⁷ หญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งได้มาตักน้ำ และพระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า "ขอน้ำให้เราดื่มบ้างได้ไหม"⁸ ขณะนั้นเหล่าสาวกของพระองค์ได้เข้าไปในเมืองเพื่อซื้ออาหาร

9⁹ แล้วหญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า "ทำไมท่านซึ่งเป็นคนยิวมาขอน้ำดื่มกับดิฉันซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย?" เพราะคนยิวมักไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนสะมาเรีย¹⁰ พระเยซูตรัสตอบหญิงนั้นว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้าและผู้ที่กำลังพุดอยู่กับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่ม' เจ้าคงจะขอจากท่านผู้นั้น และท่านคงจะมอบน้ำแห่งชีวิตนั้นแก่เจ้า"

11¹¹ หญิงนั้นตอบพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตักน้ำและบ่อน้ำก็ลึก แล้วท่านจะหาน้ำแห่งชีวิตนั้นได้จากที่ไหน?"¹² ท่านไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่ายาโคบบิดาของพวกเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่พวกเราและดื่มน้ำจากบ่อนี้ทั้งตัวยาโคบเอง บุตรทั้งหลาย และฝูงสัตว์ของท่าน?"

13¹³ พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้ก็จะกระหายอีก¹⁴ แต่ใครก็ตามที่ดื่มน้ำที่เรายอมอบให้ เขาจะไม่กระหายอีกเลย เพราะน้ำที่เราจะให้แก่เขานั้น จะกลายเป็นน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์"

15¹⁵ หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า "นายท่าน ขอน้ำนี้ให้แก่ดิฉันเพื่อดิฉันจะไม่กระหายและไม่ต้องมาตักน้ำที่บ่อนี้อีก"¹⁶ พระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า "จงไปเรียกสามีของเจ้าและกลับมานี่"

17¹⁷ หญิงนั้นตอบพระองค์ว่า "ดิฉันไม่มีสามี" พระเยซูตอบว่า "เจ้าพุดถูกแล้ว ที่เจ้าบอกว่า 'ดิฉันไม่มีสามี'¹⁸ เพราะเจ้าได้มีสามีมาห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีตอนนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า สิ่งที่คุณพุดนั้นเป็นความจริง"

19¹⁹ หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า "นายท่าน ดิฉันเห็นแล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ"²⁰ บรรพบุรุษของพวกเรา เคยมีสการอยู่บนภูเขานี้ แต่พวกท่านบอกว่าการบูชาเลิมนั้นคือสถานที่ที่ผู้คนไปนมัสการ"

21²¹ พระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า "จงเชื่อเราเถิด หญิงเอ๋ย เวลานั้นกำลังมาถึง เมื่อพวกเราจะนมัสการพระบิดาไม่ใช่ที่บนภูเขาหรือในกรุงเยรูซาเล็ม²² พวกเจ้านมัสการในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้จักร พวกเจ้านมัสการสิ่งที่พวกเรารู้จัก เพราะความรอดจะมาจากพวกยิว"

23²³ อย่างไรก็ตาม เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และเดี๋ยวนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อผู้นมัสการที่แท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยวิญญาณและความจริง เพราะพระบิดาทรงแสวงหาคนแบบนั้นที่จะเป็นผู้นมัสการพระองค์"²⁴ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณและผู้เที่ยมนมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยวิญญาณและความจริง"

25²⁵ หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า "ดิฉันรู้แล้วว่าพระเมสสิยาห์กำลังเสด็จมา (ผู้ที่ถูกเรียกว่าพระคริสต์) เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะอธิบายทุกสิ่งแก่พวกเรา"²⁶ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราผู้ที่กำลังพุดกับเจ้าอยู่ คือผู้นั้น"

27²⁷ ขณะนั้น เหล่าสาวกของพระองค์ก็กลับมาถึง พวกเขาต่างก็ประหลาดใจว่า ทำไมพระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครพุดว่า "พระองค์ทรงประสงค์อะไร?" หรือ "ทำไมพระองค์ถึงสนทนากับเธอ?"

28²⁸ แล้วหญิงนั้นก็ทิ้งหม้อน้ำของเธอไว้ แล้วกลับไปยังเมือง และพุดกับผู้คนว่า"²⁹ มาเถิด มาดูชายคนที่บอกดิฉันถึงทุกสิ่งที่ดิฉันเคยทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์ใช่หรือไม่?"³⁰ พวกเขา ก็ออกจากเมืองมาหาพระองค์

31³¹ ในระหว่างนั้น เหล่าสาวกก็ชวนพระองค์ พุดว่า "รับบี เชิญรับประทานเถะ"³² แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เรามีอาหารที่พวกท่านไม่รู้จักร"³³ แล้วเหล่าสาวกก็พุดคุยกันว่า "ยังไม่มีใครเอาอาหารมาให้พระองค์ใช่หรือไม่?"

34³⁴ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "อาหารของเราคือการทำตามพระทัยของผู้ที่ส่งเรามาและทำงานของพระองค์ให้สำเร็จ"³⁵ พวกท่านไม่ได้กล่าวหรือว่า 'อีกตั้งสี่เดือนกว่าจะถึงเวลาเก็บเกี่ยว?' เราบอกสิ่งนี้กับท่านว่า จมของฤดูงอกมาแล้ว เพราะพวกมันพร้อมที่จะถูกเก็บเกี่ยวแล้ว³⁶ ผู้ที่กำลังเก็บเกี่ยวก็ได้รับค่าจ้างและรวบรวมผลสำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อผู้ที่หว่านและผู้ที่เก็บเกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีร่วมกัน

37³⁷ เพราะมีคำกล่าวไว้ว่า 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว' ก็เป็นจริง³⁸ เราส่งท่านไปเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้ลงแรงทำงาน คนอื่นๆ ได้ลงแรงทำงานนั้น และท่านก็ได้เข้ามารับผลประโยชน์จากการลงแรงทำงานของพวกเขา"

39³⁹ มีชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้นเชื่อในพระองค์เพราะว่าสิ่งที่หญิงนั้นได้เป็นพยานยืนยันว่า "ท่านบอกฉันถึงทุกสิ่งที่ฉันได้ทำ"⁴⁰ เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์ พวกเขาขอให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา และพระองค์จึงพักอยู่ที่นั่นสองวัน

⁴¹มีคนจำนวนมากมาเชื่อเพราะคำตรัสของพระองค์⁴² พวกเขาพูดกับหญิงนั้นว่า "พวกเราไม่ได้เชื่อเพราะสิ่งที่เจ้าพูดอีกต่อไป เพราะพวกเราได้ยืม และพวกเรารู้แล้วว่าแท้จริงแล้วท่านผู้นี้คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก"

⁴³หลังจากนั้นสองวัน พระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี⁴⁴ เพราะพระเยซูได้ทรงประกาศว่าผู้เผยพระวจนะจะไม่ได้รับเกียรติในบ้านเกิดของตนเอง⁴⁵ เมื่อพระองค์เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ พวกเขาได้เห็นสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงกระทำที่งานเทศกาลในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะพวกเขาก็ไปยังงานเทศกาลนั้นด้วย

⁴⁶แล้วพระองค์ได้เสด็จกลับมาที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีอีกครั้ง คือที่ซึ่งพระองค์ได้เปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่น ที่นั้นมีข้าราชการคนหนึ่ง ซึ่งลูกชายของเขากำลังป่วยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม⁴⁷ เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลี เขาได้ไปหาพระเยซูและขอให้พระองค์เสด็จไปรักษาลูกชายของเขาที่กำลังจะตาย

⁴⁸แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จนกว่าท่านจะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ"⁴⁹ ข้าราชการคนนั้นได้ทูลพระองค์ว่า "นายท่าน ขอไปก่อนที่ลูกของข้าพเจ้าจะตาย"⁵⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงไปเถิด ลูกของท่านจะมีชีวิต" ชายคนนั้นเชื่อคำพูดที่พระเยซูตรัสกับเขา เขาจึงกลับไป

⁵¹ในขณะที่เขากำลังเดินทางไป พวกคนใช้ของเขาก็มาเจอเขา แล้วบอกว่าลูกชายของเขามีชีวิตอยู่⁵² เขาจึงถามคนใช้ว่าเป็นเวลาใดที่ลูกชายของเขาหายป่วย พวกเขาตอบว่า "เมื่อวานนี้ เวลาประมาณบ่ายโมงที่เขาหายไข้"

⁵³แล้วบิดาของเด็กคนนั้นก็นឹกรู้ได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ลูกท่านจะมีชีวิตอยู่" ทั้งเขาและคนในครอบครัวของเขาจึงเชื่อ⁵⁴ นี่คือหมายสำคัญอย่างที่สองที่พระเยซูได้ทรงทำขณะที่พระองค์เสด็จออกจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลี

5¹ หลังจากนั้นก็มีงานเทศกาลของคนยิว พระเยซูจึงได้เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม² ขณะนั้นในกรุงเยรูซาเล็มที่ประตูเกาะ มีสระน้ำแห่งหนึ่ง ในภาษาฮีบรูเรียกว่าเบธไซดา ที่สระน้ำนั้นมีศาลาห้าหลัง³ มีคนป่วยจำนวนมาก ทั้งคนตาบอด คนพิการและเป็นอัมพาตกำลังนอนอยู่ที่นั่น⁴ เพราะทิวศวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาและกวนน้ำนั้นในเวลาใดเวลาหนึ่ง และใครก็ตามที่ก้าวลงไปในน้ำขณะนั้น น้ำที่กวนนั้น ก็จะได้รับการรักษาให้หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่

5⁵ มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาป่วยมาได้สามสิบแปดปีแล้ว⁶ เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่ที่นั่น และหลังจากที่พระองค์รู้ว่าเขาได้อยู่ที่นั่นมานานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านอยากจะหายป่วยไหม?"

7⁷ ชายที่ป่วยคนนั้นตอบว่า "ท่านเจ้าข้า ไม่มีใครเอาข้าพเจ้าวางลงไปสระเมื่อท่านกระเพื่อม เมื่อข้าพเจ้าจะลงไป ก็มีคนอื่นลงไปก่อนข้าพเจ้า"⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้น เก็บที่นอน และเดินไปเถิด"

9⁹ ในทันใดนั้น ชายคนนั้นก็หายป่วย เขาลุกขึ้นและเก็บที่นอนของเขาและเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต

10¹⁰ พวกคนยิวจึงพูดกับชายที่หายป่วยนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต ห้ามไม่ให้เจ้าแบกที่นอนของเจ้า"¹¹ เขาตอบว่า "แต่ชายคนที่รักษาข้าพเจ้าบอกให้ข้าพเจ้า 'ลุกขึ้น แบกที่นอน และเดินไป'"

12¹² พวกเขาถามชายคนนั้นว่า "ชายคนนั้นที่พูดกับเจ้าว่า 'จงแบกที่นอนและเดินไปคือใคร?'"¹³ อย่างไรก็ตาม ชายคนนั้นไม่รู้จักผู้ที่รักษาเขา เพราะว่าพระเยซูได้จากไปอย่างเงียบๆ เพราะที่นั้นมีคนชุมนุมอยู่มาก

14¹⁴ หลังจากนั้น พระเยซูทรงเจอชายคนนั้นที่พระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูสิ เจ้าหายป่วยแล้ว อย่าทำบาปอีก เพื่อที่สิ่งเลวร้ายจะได้ไม่เกิดแก่เจ้า"¹⁵ ชายคนนั้นออกไปและบอกแก่พวกยิวว่าผู้ที่รักษาเขาคือพระเยซู

16¹⁶ ด้วยเหตุนี้ พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต¹⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "แม้ในขณะนี้ พระบิดาของเราทำงานอยู่ และเราเองก็ทำงานด้วย"¹⁸ เพราะเหตุนี้ พวกยิวจึงหาทางที่จะฆ่าพระองค์เพราะนอกจากพระองค์จะทรงทำลายกฎวันสะบาโตแล้ว พระองค์ยังทรงเรียกพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาของตัวเอง ซึ่งเป็นการทำตัวเสมอพระเจ้า

19¹⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงว่า พระบุตรจะไม่ทรงทำสิ่งใดด้วยพระองค์เอง นอกจากสิ่งที่พระบุตรนั้นได้เห็นพระบิดาทรงทำ ไม่ว่าพระบิดากำลังทรงกระทำสิ่งใด พระบุตรก็ทรงกระทำสิ่งเหล่านั้นด้วย"²⁰ เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตรและสำแดงทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำให้พระบุตรเห็น และพระบิดาจะทรงสำแดงสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้แก่พระบุตรเพื่อที่ท่านทั้งหลายจะได้ประหลาดใจ

21²¹ เพราะพระบิดาได้ทรงกระทำให้คนตายเป็นขึ้นและให้ชีวิตแก่พวกเขาอันใด พระบุตรก็ได้ทรงให้ชีวิตแก่ผู้ที่พระองค์ประสงค์จะขึ้น²² ด้วยว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาผู้ใด แต่ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งหมดนั้นไว้แก่พระบุตร²³ เพื่อทุกคนจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรนั้นเหมือนอย่างที่เราถวายเกียรติแด่พระบิดา แต่ผู้ใดที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตรก็ไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงส่งพระบุตรมา

24²⁴ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่ได้ยินคำของเราและวางใจท่านผู้นั้นที่ส่งเรามาจะมีชีวิตนิรันดร์และจะไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

25²⁵ เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็มาถึงแล้ว เมื่อคนตายได้ยินพระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และคนเหล่านั้นที่ได้ยินจะมีชีวิต

26²⁶ เพราะว่าเหมือนกับพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอันใด พระองค์ก็ประทานชีวิตนั้นแก่พระบุตรเพื่อพระบุตรจะมีชีวิตอยู่ในพระองค์เองอันนั้น²⁷ และพระบิดาประทานสิทธิอำนาจแก่พระบุตรเพื่อทำการพิพากษา เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

28²⁸ อย่าประหลาดใจในเรื่องนี้ เพราะเวลานั้นจะมาถึง เมื่อทุกคนที่อยู่ในอุโมงค์จะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์²⁹ และจะออกมา สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ทำการดีก็จะได้ฟื้นคืนสู่ชีวิต แต่คนที่ทำความชั่วก็จะฟื้นขึ้นมาสู่การพิพากษา

30³⁰ เราไม่ได้ทำด้วยตัวของเราเอง เราได้ยินอย่างไร เราพิพากษานั้น และการพิพากษาของเราก็มอบธรรม เพราะว่าเราไม่ได้ทำตามใจของเรา แต่เราทำตามน้ำพระทัยขององค์ผู้ที่ส่งเรามา³¹ หากเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่เป็นความจริง³² มีอีกคนหนึ่งที่มาเพื่อเป็นพยานแก่เรา และเรารู้ว่าคำพยานที่เขาให้ไว้เกี่ยวกับเราก็คือจริง

33³³ พวกท่านได้ส่งคนไปหาโยห์นและเขาได้ยืนยันความจริงนี้แล้ว³⁴ แต่คำพยานที่เราได้รับนั้นไม่ได้มาจากมนุษย์ เราพูดอย่างนี้เพื่อที่พวกท่านจะรอดได้³⁵ โยห์นเป็นใครที่ถูกจุดไว้และส่องสว่าง และพวกท่านเองก็ได้ชื่นชมยินดีในแสงสว่างนั้นชั่วขณะหนึ่ง

36³⁶ แต่คำพยานที่เราได้ยินก็ยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของโยห์น เพราะการงานที่พระบิดาได้มอบหมายให้เราทำให้สำเร็จ ทุกอย่างที่เราได้ทำก็ได้เป็นพยานถึงเรา เป็นพยานว่าพระบิดาได้ส่งเรามา³⁷ พระบิดาผู้ส่งเรามาได้เป็นพยานแก่เรา พวกท่านไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์หรือไม่เคยเห็นพระองค์เลย³⁸ พวกท่านไม่มีคำของพระองค์ดำรงอยู่ในพวกท่าน เพราะพวกท่านไม่ได้เชื่อในผู้นั้นที่พระองค์ได้ส่งมา

³⁹ พวกท่านค้นหาในข้อพระคัมภีร์ เพราะพวกท่านคิดว่าในพระคัมภีร์มีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์เดียวกันนี้ก็ได้เป็นพยานเกี่ยวกับเรา⁴⁰ และพวกท่านก็ไม่อยากเข้ามาหาเราเพื่อพวกท่านจะได้มีชีวิต

⁴¹ เราไม่ได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ทั้งหลาย⁴² แต่เรารู้ว่าพวกท่านไม่มีความรักของพระเจ้าอยู่ในพวกท่าน

⁴³ เราได้มาในพระนามของพระบิดาของเรา แต่พวกท่านก็ไม่ยอมรับเรา หากมีอีกคนมาในนามของเขาเอง พวกท่านจะยอมรับพวกเขา⁴⁴ พวกท่านผู้สรรเสริญกันเอง แต่ไม่ได้แสวงหาการสรรเสริญที่มาจากพระเจ้าแต่พระองค์เดียว พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไร?

⁴⁵ อย่าหาว่าเราได้กล่าวโทษพวกท่านต่อพระบิดา คนที่กล่าวโทษพวกท่านคือโมเสส ผู้ซึ่งที่ท่านมอบความหวังไว้กับเขา⁴⁶ หากท่านเชื่อโมเสสท่านก็จะเชื่อเราด้วย เพราะโมเสสได้เขียนเกี่ยวกับเรา⁴⁷ หากท่านไม่เชื่อสิ่งที่โมเสสเขียนไว้ แล้วท่านจะเชื่อคำของเราได้อย่างไร?"

6¹ หลังจากสิ่งเหล่านี้ พระเยซูได้เสด็จไปยังอีกฟากของทะเลสาบกาลิลี ซึ่งเรียกอีกชื่อว่าทะเลสาบทีเบเรียส² มีฝูงชนมากมายติดตามพระองค์ เพราะว่าพวกเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่คนป่วยเหล่านั้น³ พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์

4⁴ (ตอนนั้น ใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลของพวกยิว)⁵ เมื่อพระเยซูทรงพระพักตร์ขึ้นดูก็เห็นฝูงชนมากมายกำลังมาหาพระองค์ พระองค์บอกกับฟีลิปว่า "พวกเราจะไปซื้ออาหารที่ไหนเพื่อให้คนเหล่านี้กิน?"⁶ (แต่พระเยซูตรัสสิ่งนี้เพื่อทดสอบฟีลิป เพราะพระองค์ทรงรู้อยู่แล้วว่าพระองค์จะทรงทำอะไร)

7⁷ ฟีลิปตอบพระองค์ว่า "สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไมพอสื่ออาหารให้พวกเขารับประทานแม้คนละเล็กละน้อย"⁸ สาวกคนหนึ่งชื่ออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระเยซูว่า⁹ "มีเด็กชายคนหนึ่งเขามีขนมปังบาร์เล่ย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่จะพอกับคนมากมายเหล่านี้หรือ?"

10¹⁰ พระเยซูตรัสว่า "ให้พวกเขานั่งลง" (ที่นั่นมีหญ้าขึ้นอยู่มากมาย) พวกผู้ชายจึงนั่งลง มีประมาณห้าพันคน¹¹ แล้วพระเยซูก็เอาขนมปังและหลังจากที่ขอบพระคุณแล้ว พระองค์ก็แจกขนมปังนั้นให้แก่พวกคนที่นั่งอยู่ พระองค์ทรงทำอย่างนั้นกับปลาด้วย ทรงให้พวกเขามากตามที่พวกเขาต้องการ¹² เมื่อผู้คนได้รับประทานจนอิ่ม พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเก็บเศษขนมปังที่เหลือ เพื่อไม่ให้อะไรเสียเลย"

13¹³ ดังนั้นพวกเขาก็รวบรวมเศษขนมปังและรวมได้สิบสองตะกร้าเต็มจากขนมปังบาร์เล่ย์ห้าก้อน ซึ่งเป็นเศษเหลือหลังจากที่คนเหล่านั้นได้รับประทานแล้ว¹⁴ หลังจากนั้น เมื่อพวกเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระเยซูได้ทำ พวกเขาพูดว่า "แท้จริงแล้ว นี่คือนักเผยพระวจนะที่จะเข้ามาในโลกนี้"¹⁵ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าพวกเขากำลังมาหาและเพื่อบังคับให้พระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์จึงเสด็จไปยังภูเขาแต่เพียงผู้เดียว

16¹⁶ เมื่อถึงเวลาเย็น เหล่าสาวกของพระองค์ได้ลงไปยังทะเล¹⁷ พวกเขาขึ้นเรือเพื่อจะข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ตอนนั้นก็มีมืดมากแล้วและพระเยซูก็ยังไม่ได้เสด็จมาหาพวกเขา¹⁸ แล้วลมก็เริ่มพัดแรงและทะเลก็มึนคลั่งแรงขึ้น

19¹⁹ เมื่อพวกเขากำลังพายไปได้ประมาณห้าหรือหกไมล์เมตร พวกเขาเห็นพระเยซูกำลังดำเนินมาบนทะเลและมาใกล้เรือมากขึ้น และพวกเขาก็กลัว²⁰ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "คือเราเอง อย่ากลัวเลย"²¹ แล้วพวกเขาก็รับพระองค์ขึ้นมานบนเรือ แล้วในทันใดนั้น เรือของพวกเขาก็มาถึงฝั่งที่พวกเขากำลังจะไป

22²² วันต่อมา ฝูงชนที่ได้ยินคอยอยู่อีกฟากของทะเลเห็นว่าไม่มีเรือลำอื่น นอกจากลำที่อยู่ที่นั่น แต่พระเยซูก็ไม่ได้เสด็จขึ้นเรือนั้นกับเหล่าสาวกของพระองค์ แต่พวกเขาออกเรือลำนั้นไปตามลำพัง²³ แต่มีเรือบางลำมาจากทีเบเรียส ใกล้ๆกับสถานที่ที่พวกเขาได้กินขนมปังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้อธิษฐานขอบพระคุณ

24²⁴ เมื่อฝูงชนพบว่าทั้งพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงลงเรือและไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมเพื่อตามหาพระเยซู²⁵ เมื่อพวกเขาพบพระองค์ที่อีกฟากของทะเล พวกเขาทูลพระองค์ว่า "รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไหร่?"

26²⁶ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านแสวงหาเรา ไม่ใช่เพราะว่าพวกท่านได้เห็นหมายสำคัญ แต่เพราะพวกท่านได้กินขนมปังจนอิ่ม"²⁷ อย่างทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสูญได้ แต่จงทำงานเพื่อที่จะได้อาหารที่คงทนจนถึงชีวิตนิรันดร์ที่บุตรมนุษย์จะทรงให้แก่พวกท่าน เพราะว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงประทับตราบนพระบุตรแล้ว"

28²⁸ พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พวกเราจะต้องทำอะไร เพื่อพวกเราจะได้ทำงานของพระเจ้า?"²⁹ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "งานของพระเจ้าคือการที่พวกท่านเชื่อในผู้คนที่พระองค์ได้ส่งมา"

30³⁰ ดังนั้น พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า "แล้วพระองค์จะกำหนดหมายสำคัญอะไร เพื่อพวกเราจะได้เห็นและเชื่อพระองค์? พระองค์จะทำสิ่งใดบ้าง?"³¹ บรรดาบุรุษของพวกเราได้กินมานานในถิ่นทุรกันดาร อย่างที่ได้เขียนไว้ 'ท่านได้ให้พวกเขากินอาหารจากสวรรค์'"

32³² แล้วพระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ไม่ใช่โมเสสที่ให้อาหารนั้นจากสวรรค์ แต่เป็นพระบิดาของเราที่ให้อาหารที่แท้จริงจากสวรรค์แก่พวกท่าน"³³ เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้นคือผู้ที่ได้ลงมาจากสวรรค์และให้ชีวิตแก่โลกนี้"³⁴ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "ได้โปรดให้อาหารนี้แก่เราตลอดไป"

35³⁵ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มากหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย"³⁶ แต่เราบอกพวกท่านว่า พวกท่านได้เห็นเราแล้ว และพวกท่านก็ไม่เชื่อ³⁷ ทุกคนที่พระบิดาได้มอบให้กับเราจะมีมาหาเรา และผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่โยนเขาทิ้งไป

38³⁸ เพราะเราได้ลงมาจากสวรรค์ ไม่ได้มาทำตามความประสงค์ของเรา แต่ทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ส่งเรา"³⁹ และนี่คือพระประสงค์ของผู้ที่ส่งเรา มา เพื่อจะไม่ให้คนทั้งปวงที่มอบไว้กับเรานั้นสูญหายไปแม้สักคนเดียว แล้วพวกเขาจะเป็นขึ้นมานในวันสุดท้าย"⁴⁰ และนี่คือพระประสงค์ของพระบิดาของเรา คือทุกคนที่เห็นพระบุตรและเชื่อในพระบุตรนั้นจะได้รับชีวิตนิรันดร์และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมานในวันสุดท้าย

41⁴¹ แล้วพวกคนยิวก็เริ่มบ่นพระองค์ที่พระองค์ได้ตรัสว่า "เราคืออาหารที่ได้ลงมาจากสวรรค์"⁴² พวกเขาพูดว่า "นี่คือเยซูบุตรโยเซฟมิใช่หรือ? พ่อแม่ของเขาพวกเรา岂รู้จัก? แล้วเขาพูดอย่างนี้ได้อย่างไรว่า 'เราได้ลงมาจากสวรรค์'?"

⁴³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เลิกพิมพ์้าท่ามกลางพวกท่านเสียที"⁴⁴ "ไม่มีใครจะมาหาเราได้นอกจากเสียจากว่าพระบิดาผู้ส่งเรามาจะนำเขาเข้ามา และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย"⁴⁵ มีคำเขียนไว้โดยผู้เผยพระวจนะว่า 'พระเจ้าจะสั่งสอนพวกเขาทุกคน' ทุกคนที่ได้ยินและเรียนจากพระบิดาก็มาหาเรา

⁴⁶ "ไม่มีใครได้เห็นพระบิดา นอกจากผู้ที่มาจากพระเจ้า เขาคือคนที่เคยเห็นพระบิดา"⁴⁷ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์

⁴⁸ เราเป็นอาหารแห่งชีวิต⁴⁹ บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร และพวกเขาก็ตาย

⁵⁰ "นี่คืออาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อคนที่ได้กินแล้วจะไม่ตาย"⁵¹ เราเป็นอาหารแห่งชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์ หากใครได้กินอาหารนี้ ผู้นั้นจะอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาหารที่เราให้แก่พวกท่านคือเนื้อของเราที่มีเพื่อชีวิตของโลกนี้"

⁵² คนยิวท่ามกลางพวกเขาก็เริ่มโมโหและโต้เถียงว่า "ชายคนนี้จะเอาเนื้อของเขาให้พวกเรากินได้อย่างไร?"⁵³ แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า นอกเสียจากพวกท่านจะกินเนื้อของบุตรมนุษย์และดื่มเลือดของพระองค์ พวกท่านจะไม่มีชีวิตอยู่ภายในพวกท่านเลย

⁵⁴ ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มเลือดของเรา จะมีชีวิตนิรันดร์และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย"⁵⁵ เพราะเนื้อของเราคืออาหารที่แท้จริง และเลือดของเราก็คือเครื่องดื่มที่แท้จริง⁵⁶ ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มเลือดของเราก็คงอยู่ในเราและเราอยู่ในผู้นั้น

⁵⁷ พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ส่งเรามาและที่เรามาได้มีชีวิตอยู่ก็เพราะพระบิดา ผู้ใดที่กินเรา ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่เพราะเราด้วย"⁵⁸ "นี่คืออาหารที่ได้มาจากสวรรค์ ไม่ใช่ที่พวกบรรพบุรุษได้กินแล้วตาย ผู้ใดที่ได้กินอาหารนี้จะมีชีวิตตลอดไป"⁵⁹ พระเยซูได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ในธรรมศาลาขณะที่พระองค์สอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

⁶⁰ เมื่อสาวกของพระองค์หลายคนได้ยินพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงถามว่า "คำสอนนี้ยากเหลือเกิน ใครจะรับได้?"⁶¹ แต่พระเยซูทรงรู้อยู่แล้วว่าเหล่าสาวกต่างบ่นพิมพ์้าในเรื่องนี้ จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "เรื่องนี้ได้ทำให้พวกท่านสะดุดหรือไม่?

⁶² แล้วอะไรจะเกิดขึ้นถ้าหากพวกท่านได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จกลับขึ้นไปยังที่ที่พระองค์อยู่ก่อนหน้านี้นี้ล่ะ?"⁶³ คือพระวิญญาณที่ให้ชีวิต เนื้อหนังไม่มีประโยชน์อะไร ถ้อยคำที่เราได้ตรัสแก่พวกท่านเป็นฝ่ายวิญญาณ และถ้อยคำเหล่านั้นเป็นชีวิต

⁶⁴ "ยังมีบางคนในพวกเจ้าที่ไม่เชื่อ" เพราะพระเยซูทรงรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าใครคนไหนที่ไม่เชื่อ และคนไหนที่จะทรยศพระองค์ด้วย⁶⁵ "พระองค์ตรัสว่า 'เป็นเพราะเหตุนี้ เราจึงบอกท่านว่าไม่มีใครมาหาเราได้นอกจากพระบิดาจะประทานผู้นั้นมา'"

⁶⁶ ด้วยเหตุนี้ มีสาวกหลายคนได้ละทิ้งพระองค์และไม่ติดตามพระองค์อีก⁶⁷ "พระองค์จึงตรัสกับสาวกสิบสองคนว่า "พวกท่านไม่คิดจะจากเราไปด้วยหรือไม่?"⁶⁸ ซีโมนเปโตรตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า มีใครที่พวกเราควรติดตามอีกหรือไม่? พระองค์ทรงมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์"⁶⁹ และพวกเราได้เชื่อและมารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์องค์เดียวของพระเจ้า"

⁷⁰ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราได้เลือกท่านทั้งสิบสองคนมิใช่หรือ แต่หนึ่งในพวกท่านนั้นคือมารร้าย?"⁷¹ ที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงยูดา สบุตรของซีโมนอิสคาริโอท เพราะเขาคือคนที่หนึ่งในสิบสองคนที่จะทรยศพระเยซู

7¹ หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูได้เสด็จไปยังที่ต่างๆ ในแคว้นกาลิลี เพราะพระองค์ไม่อยากไปยังแคว้นยูเดีย เหตุเพราะพวกยิวแสวงหาที่จะฆ่าพระองค์² เทศกาลอยู่เพียงของพวกยิวก็ใกล้เข้ามา

3 พวกน้องชายของพระองค์บอกกับพระองค์ว่า "ท่านจงออกจากที่นี่และไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อที่พวกสาวกของท่านจะได้เห็นงานที่ท่านทำ⁴ ไม่มีใครทำอะไรในที่ลับหากตัวของเขายากเป็นที่ปรากฏ หากท่านทำสิ่งเหล่านี้ จงสำแดงตัวท่านต่อโลกนี้"

5 แม้กระทั่งพวกน้องชายของพระองค์ก็ยังไม่เชื่อพระองค์⁶ พระเยซูจึงตรัสแก่พวกเขาว่า "เวลาของเรายังไม่ถึง แต่เวลาของพวกท่านนั้นพร้อมอยู่เสมอ⁷ โลกนี้จะเกลียดพวกท่านไม่ได้ แต่โลกนี้เกลียดเรา เพราะเราได้เป็นพยานว่าการทำงานของโลกล้มเหลว"

8 พวกท่านจงขึ้นไปยังงานเทศกาล แต่เราจะไม่ไปงานเทศกาล เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา⁹ เมื่อพระองค์ตรัสแก่พวกเขาดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ประทับอยู่ที่แคว้นกาลิลี

10 เมื่อพวกน้องชายของพระองค์ขึ้นไปยังงานเทศกาล พระองค์ก็เสด็จไปทำงานเทศกาลภายหลังอย่างลับๆ โดยไม่เปิดเผย¹¹ พวกยิวกำลังมองหาพระองค์และพูดว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน?"

12 มีหลายคนท่ามกลางฝูงชนพูดกันถึงพระองค์ บางคนพูดว่า "ชายคนนั้นเป็นคนดี" คนอื่นพูดว่า "ไม่ใช่ เขากำลังทำให้ผู้คนหลงไป"¹³ แต่ก็ยังไม่มีใครพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย ด้วยว่าพวกเขากลัวพวกยิว

14 เมื่องานเทศกาลผ่านไปแล้วครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ขึ้นไปยังพระวิหารและเริ่มเทศนาสั่งสอน¹⁵ แล้วพวกยิวก็เริ่มประหลาดใจพูดว่า "ทำไมชายคนนี้ถึงรู้ะไรมากมาย? เขาไม่เคยได้เรียนมาก่อน"¹⁶ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คำสอนนี้ไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของผู้ที่ส่งเรามา"

17 ถ้าหากผู้ใดปรารถนาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เขาจะรู้จักคำสอนนี้ ไม่ว่าคำสอนมาจากพระเจ้าหรือมาจากสิ่งที่เราพูดโดยตัวของเราเอง¹⁸ ผู้ใดก็ตามที่พูดสิ่งที่ออกมาจากตัวของเขาเอง ผู้นั้นก็พูดเพื่อแสวงหาเกียรติของเขา แต่ผู้ใดที่แสวงหาเกียรติของพระองค์ผู้ที่ส่งผู้นั้นมา คนนั้นแหละคือคนจริง และไม่มี ความอธรรมในคนนั้นเลย

19 โมเสสไม่ได้ให้ธรรมบัญญัติแก่พวกท่านหรือ? แต่ไม่มีใครในพวกท่านรักษาระบบบัญญัตินั้นไว้เลย ทำไมพวกท่านแสวงหาเพื่อที่จะฆ่าเรา?²⁰ ฝูงชนตอบว่า "ท่านมีศิรัย ใครแสวงหาที่จะฆ่าท่านหรือ?"

21 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราทำงานอย่างหนึ่ง และพวกท่านทั้งหมดก็ประหลาดใจเพราะเรื่องนี้²² โมเสสได้ให้พวกท่านเข้าสู่หนัด (ไม่ใช่ว่าสิ่งนั้นมาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และท่านก็ให้ผู้ชายเข้าสู่หนัดในวันสะบาโต

23 หากชายคนใดเข้าสู่หนัดในวันสะบาโตเพื่อไม่ให้ธรรมบัญญัติของโมเสสเสียไป ทำไมพวกท่านถึงโมโหที่เราได้รักษาชายคนหนึ่งจนหายดีในวันสะบาโต?²⁴ อย่าตัดสินเฉพาะสิ่งที่ปรากฏแต่ภายนอก แต่จงตัดสินด้วยความชอบธรรม"

25 บางคนในพวกเขาที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มพูดว่า "ไม่ใช่ผู้นี้หรือหรือที่พวกเขาแสวงหาเพื่อฆ่าเสีย?²⁶ ดูสิ เขากำลังพูดอย่างเปิดเผยแต่ไม่มีใครพูดอะไรเกี่ยวกับเขาเลย เป็นไปไม่ได้ที่พวกเจ้าหน้าที่จะรู้ว่าชายคนนี้เป็นพระคริสต์ หรือว่าจะเป็นไปได้?"²⁷ แต่พวกเขาเห็นว่าท่านผู้นี้มาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมา จะไม่มีใครรู้ว่าพระองค์มาจากที่ไหน"

28 แล้วพระเยซูก็ประกาศออกมาขณะที่กำลังสั่งสอนในพระวิหารและตรัสว่า "ท่านทั้งสองรู้จักเราและรู้ว่าเรามาจากไหน เราไม่ได้มาด้วยตัวของเราเอง แต่ผู้ที่ส่งเรานั้นสัตย์จริง และพวกท่านไม่รู้จักระองค์²⁹ เรารู้จักพระองค์ เพราะว่าเรามาจากพระองค์คือผู้ที่ส่งเรามา"

30 พวกเขาพยายามที่จะจับพระองค์ แต่ว่าไม่มีใครกล้าเอามือแตะต้องพระองค์ เพราะว่าเวลาของพระองค์ยังไม่ถึง³¹ แต่ฝูงชนมากมายเชื่อในพระองค์ พวกเขาพูดว่า "เมื่อพระคริสต์เสด็จมา ท่านจะทำหมายสำคัญมากกว่าที่ผู้นี้ได้ทำอีกหรือ?"³² พวกฟาริสีได้ยินสิ่งที่ฝูงชนกำลังคุยกันเกี่ยวกับพระเยซู แล้วพวกเขาก็หัวเราะและพวกฟาริสีได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์

33 แล้วพระเยซูจึงตรัสว่า "เรายังจะอยู่กับพวกท่านอีกสักหน่อยหนึ่ง แล้วเราจะไปหาพระองค์คือผู้นั้นที่ส่งเรามา"³⁴ พวกท่านจะแสวงหาเราแต่พวกท่านจะไม่พบเรา ที่ที่เราไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้"

35 แล้วพวกยิวก็พูดในท่ามกลางพวกเขาว่า "เขาจะไปไหนที่พวกเราไม่สามารถไปหาเขาได้? เขาจะเดินทางไปหาคนที่กระจัดกระจายอยู่ในคนกรีกเพื่อสอนคนกรีกหรือ?"³⁶ คำนี้หมายความว่าอย่างไรที่ว่า "พวกท่านจะแสวงหาเราแต่พวกท่านจะไม่พบเรา ที่ที่เราไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้?"

37 เมื่อมาถึงวันสุดท้าย คือวันที่ยิ่งใหญ่ของเทศกาล พระองค์ยืนขึ้นและประกาศว่า "ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม"³⁸ ผู้ที่เชื่อในเรา เหมือนที่มีคำเขียนเอาไว้ว่า "แม่น้ำที่เป็นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกมาจากท้องของเขา"

39 แต่พระองค์ตรัสอย่างนี้ ทรงหมายถึงพระวิญญาณที่คนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ แต่พระวิญญาณยังไม่ได้ถูกประทานมาเพราะพระเยซูยังไม่ได้รับเกียรตินั้น

⁴⁰บางคนในฝูงชน เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ก็พูดว่า "นี่คือผู้เผยพระวจนะ"⁴¹คนอื่นพูดว่า "นี่คือพระคริสต์" แต่บางคนว่า "พระคริสต์มาจากกาลิเลอีได้หรือ?"⁴²พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเอาไว้หรือว่าพระคริสต์นั้นจะมาจากเชื้อสายของดาวิดและจากหมู่บ้านเบธเลเฮม คือหมู่บ้านที่ดาวิดเคยอยู่?"

⁴³ดังนั้นจึงเกิดความแตกแยกกันในฝูงชนเพราะพระองค์⁴⁴บางคนอยากจะจับพระองค์ แต่ไม่มีใครเหยียดมือเพื่อจับพระองค์

⁴⁵แล้วพวกเจ้าหน้าที่ก็กลับมาหาพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีซึ่งพูดกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านไม่พาเขามา?"⁴⁶พวกเจ้าหน้าที่ตอบว่า "ไม่เคยมีใครพูดอย่างนี้มาก่อนเลย"

⁴⁷แล้วพวกฟาริสีตอบพวกเขาว่า "พวกท่านเองก็ถูกหลอกด้วยหรือ?"⁴⁸มีผู้ปกครองคนไหนหรือพวกฟาริสีคนไหนที่เชื่อเขาบ้าง?⁴⁹แต่ฝูงชนนี้ที่ไม่รู้จักกฎบัญญัติ พวกเขาจึงถูกแฉ่งสาป"

⁵⁰นิโคเดมัส (หนึ่งในพวกหัวหน้าฟาริสี ที่ได้มาหาพระองค์ก่อนหน้านี้) บอกพวกเขาว่า⁵¹"กฎหมายของเรานั้นตัดสินผู้หนึ่งผู้ใดก่อนที่จะได้ยินจากเขาและดูว่าเขาทำสิ่งใดหรือ?"⁵²พวกเขาตอบท่านว่า "ท่านมาจากกาลิเลอีด้วยหรือ? ลองไปหาดูสิและท่านจะรู้ว่าไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดมาจากกาลิเลอีเลย"

⁵³แล้วพวกเขาก็กลับไปยังบ้านของตนเอง

8¹ พระเยซูได้เสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ² ในเวลาเช้าตรู่ พระองค์ได้เสด็จมาสั่งสอนที่พระวิหารอีกครั้งหนึ่ง และคนทั้งปวงก็มาด้วย พระองค์ทรงนั่งลงและสั่งสอนพวกเขา³ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกจับเพราะทำผิดล่วงประเวณี พวกเขาให้เธออยู่ตรงกลาง

4 แล้วพวกเขากลพระองค์ว่า "อาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับในขณะที่ทำผิดประเวณี⁵ ในธรรมบัญญัติ โมเสสสั่งให้พวกเราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ ท่านจะว่าอย่างไรกับเธอ?"⁶ พวกเขาพูดอย่างนี้เพื่อล่อพระองค์ให้ทำผิดเพื่อพวกเขาจะได้หาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงและใช้นิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เขียนที่ดิน

7 เมื่อพวกเขายังคงถามพระองค์อีก พระองค์ทรงลุกขึ้นและตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ใครในพวกท่านที่ไม่มีบาป ให้คนนั้นปาก้อนหินใส่เธอก่อน"⁸ แล้วพระองค์ก็นั่งลงอีกครั้งและเอานิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เขียนที่ดิน

9 เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ พวกเขาเริ่มออกไปทีละคน เริ่มจากคนที่อาวุโส จนในที่สุดก็เหลือเพียงพระเยซูกับหญิงคนหนึ่งที่ถูกนำมาไว้ตรงกลาง¹⁰ พระเยซูทรงลุกขึ้นและพูดกับเธอว่า "หญิงเอ๋ย คนที่กล่าวหาเจ้าไปไหนแล้ว? ไม่มีใครลงโทษเจ้าหรือ?"¹¹ เธอพูดว่า "ไม่มีใครเลย พระองค์เจ้า" พระเยซูตรัสว่า "เราก็ไม่ลงโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิดและอย่าทำบาปอีก"

12 แล้วพระเยซูก็ตรัสกับพวกเขาอีกครั้งว่า "เราเป็นความสว่างของโลกนี้ ผู้ใดที่ติดตามเราจะไม่เดินในความมืดแต่จะมีแสงสว่างของชีวิต"¹³ พวกฟาริสีและพวกยิวตรัสว่า "ท่านเป็นพยานให้แก่ตนเอง พยานของท่านนั้นไม่จริง"

14 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ถึงแม้ว่าเราเป็นพยานด้วยตัวของเราเอง พยานของเราก็เป็นจริง เรารู้ว่าเรามาจากที่ไหนและเรากลับไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้เรามาจากที่ไหนหรือว่าเราจะไปที่ไหน¹⁵ พวกท่านพิพากษาตามเนื้อหนัง แต่เราไม่ได้พิพากษาผู้ใดเลย¹⁶ ถ้าหากเราพิพากษา การพิพากษาของเราเป็นจริง เพราะว่าเราไม่ได้พิพากษาตามลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ที่ส่งเรามาด้วย

17 ใช่แล้ว ในกฎหมายของพวกท่านเขียนไว้ว่าคำพยานของคนสองคนถึงจะเป็นความจริง¹⁸ เราคือคนนั้นที่ได้เป็นพยานถึงตัวเราเอง และพระบิดาที่ส่งเรามา ก็เป็นพยานถึงเรา"

19 พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน?" พระเยซูตอบว่า "พวกท่านไม่รู้จักเราหรือพระบิดาของเรา ถ้าพวกท่านรู้จักเรา ท่านทั้งหลายก็รู้จักพระบิดาของเราด้วย"²⁰ พระองค์ตรัสคำเหล่านี้เป็นคำอุปมาในขณะที่พระเยซูทรงสอนในพระวิหารและไม่มีใครจับพระองค์เพราะว่าเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง

21 อีกครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราจะจากไป พวกท่านจะแสวงหาเราและจะตายอยู่ในบาปของพวกท่าน ที่ที่เราจะไปนั้นพวกท่านไปไม่ได้"²² พวกเขาจึงพูดว่า "เขาจะฆ่าตัวเองหรือ? เขาถึงพูดว่า 'ที่ที่เราจะไปนั้นพวกท่านไปไม่ได้'?"

23 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านมาจากเบื้องล่างส่วนเรามาจากเบื้องบน พวกท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้²⁴ เหตุฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า พวกท่านจะตายในความบาปของพวกท่าน นอกเสียจากพวกท่านเชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น พวกท่านจะตายในความบาปของพวกท่าน"

25 ดังนั้นพวกเขาก็จึงพูดกับพระองค์ว่า "แล้วท่านเป็นใคร?" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "สิ่งที่เราได้บอกท่านทั้งหลายตั้งแต่เริ่มแรก²⁶ เรามีหลายอย่างที่ยากจะพูดเกี่ยวกับพวกท่านและพิพากษาพวกท่าน อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ส่งเรามาเป็นจริง และสิ่งที่เราได้ยินจากผู้นั้น คือสิ่งเหล่านี้ที่เราได้กล่าวต่อโลก"²⁷ พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสแก่พวกเขาเกี่ยวกับพระบิดา

28 พระเยซูตรัสว่า "เมื่อพวกท่านได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้น พวกท่านจะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น และเราไม่ได้ทำสิ่งใดด้วยตัวเราเอง เราพูดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่พระบิดาได้ทรงสอนเรา²⁹ พระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ก็อยู่กับเรา และพระองค์ไม่ได้ทิ้งเราไว้แต่ลำพัง เพราะว่าเรากำลังทำทุกสิ่งที่พระบิดาพอพระทัยเสมอ"³⁰ ในขณะที่พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ คนจำนวนมากก็เชื่อในพระองค์

31 พระเยซูตรัสแก่พวกคนยิวที่เชื่อในพระองค์ว่า "ถ้าพวกท่านยึดมั่นอยู่ในถ้อยคำของเรา พวกท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง³² และพวกท่านจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะปลดปล่อยพวกท่านเป็นอิสระ"³³ พวกเขาตอบพระองค์ว่า "พวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัมและพวกเราไม่เคยเป็นทาสของใครเลย ทำไมท่านถึงพูดว่า 'พวกท่านจะเป็นอิสระ'?"

34 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ใดก็ตามที่ทำบาปก็ตกเป็นทาสของความบาป³⁵ ทาสนั้นจะไม่ได้อยู่ในบ้านเสมอไป แต่บุตรจะอยู่เสมอไป³⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าพระบุตรได้ปลดปล่อยให้พวกท่านเป็นอิสระ พวกท่านก็จะเป็นอิสระอย่างแท้จริง

37 เรารู้ว่าพวกท่านเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่พวกท่านแสวงหาที่จะฆ่าเราเพราะถ้อยคำของเราไม่ได้อยู่ในพวกท่าน³⁸ เราพูดในสิ่งที่เราได้เห็นด้วยกับพระบิดาของเรา และพวกท่านก็ทำในสิ่งที่พวกท่านได้ยินจากบิดาของพวกท่าน"

39 พวกเขาตอบพระองค์ว่า "บิดาของพวกเราคืออับราฮัม" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "หากพวกท่านเป็นลูกหลานของอับราฮัมแล้ว พวกท่านก็จะทำงานของอับราฮัม⁴⁰ แต่ณบัดนี้ พวกท่านยังแสวงหาที่จะฆ่าเรา คือผู้ชายคนหนึ่งที่ได้บอกความจริงแก่พวกท่านซึ่งเราได้ยินจากพระบิดา อับราฮัมไม่ได้ทำเช่นนี้⁴¹ พวกท่านก็ทำงานของบิดาของพวกท่าน" พวกเขาจึงลพพระองค์ว่า "พวกเราไม่ได้เกิดจากการล่วงประเวณี พวกเรามีพระบิดาองค์เดียวกัน คือพระเจ้า"

⁴²พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพวกท่าน พวกท่านจะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและเรายู่ที่นี่ เพราะเราไม่ได้มาด้วยตัวของเราเอง แต่พระบิดาส่งเรามา"⁴³ทำไมพวกท่านไม่เข้าใจถ้อยคำของเรา? นั่นเป็นเพราะพวกท่านไม่สามารถได้ยินถ้อยคำของเรา"⁴⁴พวกท่านมาจากบิดาของพวกท่านคือมาร และพวกท่านมีความประสงค์ที่จะทำงานของบิดาของพวกท่าน บิดาของพวกท่านเป็นซาตครตั้งแต่แรกและมันก็ไม่ได้ยืนอยู่ในความจริง เพราะว่าในตัวตนมันไม่มีความจริงเลย เมื่อมันพูดคำโกหก มันก็พูดตามธรรมชาติของมัน เพราะมันเป็นจอมโกหกและเป็นบิดาแห่งการโกหก

⁴⁵เพราะว่าเราได้บอกความจริง แต่พวกท่านไม่ได้เชื่อเรา"⁴⁶ใครในพวกท่านที่พบความบาปในเราเล่า? ถ้าเราพูดความจริง ทำไมพวกท่านถึงไม่เชื่อเรา?"⁴⁷ผู้ที่ เป็นของพระเจ้าก็จะฟังถ้อยคำของพระเจ้า พวกท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านั้น เพราะพวกท่านไม่ได้เป็นของพระเจ้า"

⁴⁸พวกเขียวตอบพระองค์ว่า "พวกเราไม่ได้บอกกับท่านจริงๆ หรือว่า ท่านคือชาวสะมาเรียและมีมารร้าย?"⁴⁹พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่มีมารร้าย แต่เราให้เกียรติพระบิดาของเรา และพวกท่านไม่ได้ให้เกียรติเรา"

⁵⁰เราไม่ได้แสวงหาเกียรติของเราเอง มีการแสวงหาเดียวและการพิพากษาเดียว"⁵¹เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามถ้อยคำของเรา เขาจะไม่ได้พบกับความตาย"

⁵²พวกเขียวทูลพระองค์ว่า "ตอนนี้พวกเราารู้แล้วว่าท่านมีมารร้ายสิงอยู่ อับราฮัมและผู้เผยพระวจนะได้ตายไปหมดแล้ว แต่ท่านพูดว่า 'ถ้าใครประพฤติตามถ้อยคำของเราคนนั้นจะไม่ตาย'⁵³ท่านไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของพวกเราที่ตายไปแล้วใช่ไหม? ผู้เผยพระวจนะนั้นก็ตายแล้วด้วย แล้วท่านจะว่าท่านเป็นใครนอกเหนือจากคนเหล่านี้?"

⁵⁴พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราให้เกียรติตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีค่าอะไร คือพระบิดาที่ได้ให้เกียรตินั้นแก่เรา และคนที่พวกท่านพูดนั้นก็คือพระเจ้าของพวกท่าน"⁵⁵พวกท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าหากเราจะพูดว่า 'เราไม่รู้จักพระองค์' เราก็เหมือนพวกท่านที่พูดโกหกอย่างไรก็ตาม เรารู้จักพระองค์และประพฤติตามพระดำรัสของพระองค์"⁵⁶อับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกท่านจะขึ้นชมยินดีที่เห็นวันของเรา เขาได้เห็นและยินดี"

⁵⁷พวกเขียวทูลพระองค์ว่า "ท่านอายุไม่ยังไม่ถึงห้าสิบปี แต่ท่านได้เห็นอับราฮัมหรือ?"⁵⁸พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็นและอยู่ที่นี่"⁵⁹แล้วพวกเขาก็ขยับก้อนหินขึ้นมาขว้างพระองค์ แต่พระเยซูหลบและออกไปจากพระวิหาร

9¹ ขณะที่พระเยซูกำลังเสด็จผ่านไป พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งติดตามอดตั้งแต่เกิด² พวกสาวกของพระองค์ทูลถามว่า "รับบี ใครได้ทำบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา ที่ทำให้เขาเกิดมาตามอด?"

3 พระเยซูตรัสตอบว่า "ไม่ใช่ทั้งชายผู้นี้หรือบิดามารดาของเขาที่บาป แต่เพื่อที่การทำงานทั้งสิ้นของพระเจ้าจะได้เปิดเผยในตัวเขา⁴ พวกเราต้องทำงานของพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ในขณะที่ยังเป็นเวลากลางวัน เมื่อกลางคืนมาถึงก็จะมีใครสามารถทำงานได้⁵ ในขณะที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราเป็นความสว่างของโลก"

6 หลังจากที่ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ พระองค์ถ่มน้ำลายลงที่พื้น ใช้น้ำลายผสมดินเป็นโคลนแล้วทาที่ตาของเขา⁷ พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงไปล้างออกที่สระสิโลอัม (ซึ่งแปลว่าส่งไป)" แล้วชายคนนั้นก็ไปล้างและกลับมาพร้อมกับมองเห็นแล้ว

8 จากนั้นเพื่อนบ้านของชายคนนั้นและบรรดาคนที่เคยเห็นชายคนนี้นี้ก่อนหน้านี้นี้ตอนที่เขายังเป็นชอกานพูดว่า "นั่นชายที่เคยบ่งชอกานอยู่มิใช่หรือ?"⁹ บางคนพูดว่า "เขาคือคนนั้น" คนอื่นว่า "ไม่ใช่ แต่เขาดูเหมือนคนนั้น" แต่ชายคนนั้นพูดว่า "คือข้าพเจ้าเอง"

10 พวกเขาพูดกับคนนั้นว่า "แล้วตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร?"¹¹ เขาตอบว่า "ชายคนที่ชื่อว่าเยชู ทำโคลนขึ้นมาและทาที่ตาของข้าพเจ้าและบอกกับข้าพเจ้าว่า 'ไปที่สระสิโลอัมและล้างออก' ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปและล้างออก และข้าพเจ้าก็มองเห็นได้"¹² พวกเขาพูดกับชายคนนั้นว่า "ท่านผู้นั้นอยู่ที่ไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

13 พวกเขาจึงได้พาชายคนนั้นที่เขตามอดไปหาพวกฟาริสี¹⁴ วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายตามอดและทำให้เขาหายตามอดนั้นเป็นวันสะบาโต¹⁵ แล้วพวกฟาริสีก็ถามชายคนนี้อีกว่าเขามองเห็นได้อย่างไร เขาพูดกับพวกนั้นว่า "เขาเอาโคลนทาที่ตาของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าล้างออก และเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าก็มองเห็น"

16 บางคนในพวกฟาริสีพูดว่า "ชายคนนี้ได้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะว่าเขาไม่ได้ถือรักษาวันสะบาโต" คนอื่นๆ พูดว่า "ทำไมชายผู้เป็นคนบาปถึงทำหมายสำคัญเหล่านี้ได้?" จึงมีการแบ่งแยกในหมู่พวกเขา¹⁷ พวกเขาจึงถามชายตามอดอีกครั้งหนึ่งว่า "เจ้าว่าอย่างไรในเมื่อเขาทำให้เจ้าหายตามอด?" ชายคนตามอดพูดว่า "เขาเป็นผู้เผยพระวจนะ"¹⁸ ขณะนั้นพวกเขายังกังวลไม่เชื่อชายคนนั้นว่าเขาเคยตามอดและหายตามอดแล้ว จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของชายตามอดที่มองเห็นได้มา

19 พวกเขาถามบิดามารดาว่า "นี่คือลูกชายของพวกท่านที่บอกว่าเขาตามอดตั้งแต่เกิดใช่ไหม? แล้วตอนนี้เขามองเห็นได้อย่างไร?"²⁰ บิดามารดาของชายคนนั้นตอบว่า "เรารู้ว่าชายคนนี้เป็นลูกของเราและเขาก็เกิดมาตามอด"²¹ ตอนนี้เขาเห็นได้อย่างไร เราไม่รู้ ชายคนที่เปิดตาของเขา พวกเราไม่รู้จัก ทามเขาสี เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาพูดด้วยตัวเองได้"

22 บิดามารดาของเขาพูดเช่นนี้ก็เพราะพวกเขาเกรงกลัวพวกยิว เนื่องจากพวกยิวได้ลงความเห็นแล้วว่า หากใครยอมรับว่าคนนั้นเป็นพระคริสต์ เขาจะถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลา²³ ด้วยเหตุนี้ บิดามารดาของเขาจึงพูดว่า "เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว ทามเขาสี"

24 พวกเขาได้เรียกชายที่เคยตามอดเข้ามาเป็นครั้งที่สองและพูดกับเขาว่า "ขอพระเกียรตินี้จงมีแด่พระเจ้า พวกเรารู้ว่าชายคนนี้เป็นคนบาป"²⁵ ชายคนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป แต่สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้ตอนนี้คือ ข้าพเจ้าตามอดแต่ตอนนี้ข้าพเจ้าเห็นแล้ว"

26 แล้วพวกเขาพูดกับคนนั้นว่า "เขาก่ออะไรแก่ท่าน? เขาทำให้ตาของท่านหายบอดได้อย่างไร?"²⁷ เขาตอบว่า ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่านแล้วแต่พวกท่านไม่ฟัง ทำไมพวกท่านถึงอยากฟังอีกครั้ง? พวกท่านอยากจะเป็นสาวกของเขาด้วยอย่างนั้นหรือ?

28 พวกเขาถูกชายคนนั้นพูดว่า "เจ้าเป็นสาวกของเขาแต่พวกเราเป็นสาวกของโมเสส"²⁹ พวกเรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่พวกเราไม่รู้ว่าคุณนั้นมาจากไหน"

30 ชายคนนั้นจึงตอบพวกเขาว่า "เรื่องนี้ช่างไม่ธรรมดาเสียจริง ที่พวกท่านไม่รู้ว่าคุณมาจากไหน แต่เขาได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด"³¹ พวกเรารู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ฟังคนบาป แต่ใครก็ตามที่อุทิศตนและทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์จะฟังเขา

32 ตั้งแต่โลกนี้เริ่มมีมา ก็ไม่เคยได้ยินว่าจะมีใครที่สามารถทำให้คนตามอดตั้งแต่กำเนิดหายตามอดได้³³ ถ้าหากชายคนนี้ได้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาก็คงทำอะไรไม่ได้เลย"³⁴ พวกเขาตอบชายคนนั้นว่า "เจ้าเกิดมาในความบาปทั้งสิ้น และเจ้ากำลังสอนพวกเราหรือ?" แล้วพวกเขาก็โยนชายคนนี้ออกไป

35 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินว่าพวกเขาได้ไล่ชายคนนี้ออกจากธรรมศาลา พระองค์ทรงพบเขาและพูดว่า "ท่านเชื่อในบุตรมนุษย์ไหม?"³⁶ เขาตอบว่า "ผู้นั้นคือใคร องค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าจะเชื่อในท่านผู้นั้น?"³⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านผู้นั้นแล้ว และผู้นั้นก็คือผู้ที่กำลังคุยกับเจ้าอยู่"³⁸ ชายคนนั้นพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อ" และเขาก็มีศรัทธาต่อพระองค์

39 พระเยซูตรัสว่า "สำหรับการพิพากษานั้นเราได้เข้ามาในโลกนี้ก็เพื่อคนที่มองเห็นจะได้เห็นและคนที่เห็นได้นั้นจะตามอด"⁴⁰ พวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ที่นั่นได้ยินสิ่งเหล่านี้ก็พูดว่า "วเราตามอดด้วยหรือ?"⁴¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "หากพวกท่านตามอด พวกท่านจะไม่มีความบาป แต่เดี๋ยวนี้พวกท่านพูดว่า 'เราเห็น' บาปของพวกท่านก็ยังคงอยู่"

10¹¹ "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า หากใครไม่ได้เข้ามาทางประตูของคอกแกะ แต่ปีนเข้าไปทางอื่น คนผู้นั้นคือขโมยและโจร² ผู้ที่เข้ามาทางประตู ผู้นั้นก็คือผู้เลี้ยงของแกะ

³ นายประตูจะเปิดให้แกะเข้า แกะฟังเสียงของเขา และเขาเรียกแกะแต่ละตัวด้วยชื่อของมันและนำพวกมันออกไป⁴ เมื่อเขาพาแกะทั้งหมดของเขาออกไปข้างนอก เขาเดินนำหน้าฝูงแกะ และฝูงแกะก็ติดตามเขา เพราะพวกมันรู้จักเสียงของเขา

⁵ พวกมันจะไม่ติดตามคนแปลกหน้า แต่จะพยายามหลีกหนี เพราะพวกแกะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า⁶ พระเยซูตรัสคำอุปมาแก่พวกเขา แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์ตรัสกับพวกเขานั้นหมายความว่าอย่างไร

⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่าเราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย⁸ ทุกคนที่มาก่อนเราก็คือขโมยและโจร แต่แกะจะไม่ฟังพวกเขา

⁹ เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้ามาทางเรา ผู้นั้นจะรอด เขาจะเข้าออกและเจอทุ่งหญ้า¹⁰ ขโมยนั้นมาเพื่อต้องการจะลัก ข่าและทำลาย แต่เรามาเพื่อให้พวกเขาจะมีชีวิตและมีอย่างบริบูรณ์

¹¹ เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้เลี้ยงแกะที่ดีจะสละชีวิตเพื่อแกะของเขา¹² คนรับใช้ที่ถูกจ้างมาไม่ใช่คนเลี้ยงแกะ เมื่อเขาเห็นหมาป่ามา เขาก็ทิ้งฝูงแกะไว้และหลบหนีไป แล้วหมาป่าก็มาฆ่าแกะและทำให้แกะกระจัดกระจายไป¹³ คนรับใช้นั้นหนีไปเพราะว่าเขาเป็นคนรับใช้ที่ถูกจ้างมา เขาจึงไม่ได้ห่วงใยแกะเหล่านั้น

¹⁴ เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี เรารู้จักแกะของเรา และแกะของเรารู้จักเรา¹⁵ พระบิดาทรงรู้จักเรา และเรารู้จักพระบิดา และเราก็มองชีวิตของเราลงเพื่อแกะเหล่านั้น¹⁶ เรายังมีแกะอื่นที่ไม่ได้อยู่ในคอกนี้ เราต้องพาพวกเขากลับมา พวกเขาจะได้ยินเสียงของเราและจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงแกะแต่ผู้เดียว

¹⁷ นี่เป็นเหตุที่พระบิดาทรงรักเรา เพราะเราวางชีวิตของเราลงเพื่อที่เรจะได้มีชีวิตอีกครั้ง¹⁸ ไม่มีใครที่จะเอาชีวิตของเราไปได้ แต่เรายอมวางชีวิตของเราเอง เรามีสิทธิที่จะวางลงและเราก็มีสสิทธ์ที่จะมีชีวิตอีกครั้ง เราได้รับคำบัญชา¹⁹ นี้จากพระบิดาของเรา"

¹⁹ ด้วยคำกล่าวนี้นี้เองก็ทำให้เกิดการแตกแยกอีกครั้งท่ามกลางพวกคนยิว²⁰ พวกเขาหลายคนพูดว่า "เขามีผีร้ายและเขาเป็นคนบ้า พวกเจ้าไปฟังเขาทำไหม?" คนอื่นว่า "นี่ไม่ใช่คำกล่าวที่มาจากคนที่ผีร้ายสิงอยู่ ผีร้ายนั้นจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือไม่?"

²² ในขณะที่นั้นก็ถึงช่วงเทศกาลฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม²³ ช่วงนั้นเป็นช่วงหน้าหนาว และพระเยซูกำลังดำเนินอยู่ที่เฉลียงของซาโลมอนในพระวิหาร²⁴ แล้วพวกคนยิวก็นำหอมล้อมพระองค์ทูลว่า "ท่านจะทำให้เราสงสัยอีกนานเท่าใด? ถ้าหากท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราอย่างเปิดเผยเถิด"

²⁵ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายแล้วแต่พวกท่านไม่เชื่อ งานที่เราได้ทำโดยพระนามของพระบิดาของเรา ได้เป็นพยานเกี่ยวกับตัวเรา²⁶ ที่ท่านยังไม่เชื่อเพราะท่านไม่ใช่แกะของเรา

²⁷ แกะของเราได้ยินเสียงของเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้นและพวกเขาก็ติดตามเรา²⁸ เราให้แกะเหล่านั้นมีชีวิตนิรันดร์ พวกเขาจะไม่ตาย และจะไม่ไม่มีใครขูดพวกเขาออกจากมือของเราได้

²⁹ พระบิดาของเราผู้ที่มอบแกะเหล่านั้นไว้แก่เรา พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าผู้ใด และไม่มีใครที่จะขูดพวกเขาออกจากมือของพระบิดาได้³⁰ เราและพระบิดาของเราเป็นหนึ่งเดียวกัน³¹ แล้วพวกเขาก็หยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อจะขว้างพระองค์

³² พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราได้ให้พวกท่านเห็นการงานอันดีหลายประการจากพระบิดา และด้วยเหตุเพราะการงานเหล่านี้พวกท่านจะเอาหินขว้างใส่เราหรือไม่?"³³ พวกเขาก็ตอบพระองค์ว่า "เราไม่ได้ขว้างหินเหตุเพราะการงานที่ดีเหล่านั้น แต่เพราะการหมิ่นประมาท เพราะว่าทั้งที่ท่านเป็นมนุษย์แต่กลับตั้งตนเป็นพระเจ้า"

³⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ไม่ได้เขียนไว้ในกฎหมายของพวกท่านหรือ 'เรากล่าวไว้ว่า "พวกท่านเป็นเทพเจ้า"'"³⁵ หากพระองค์เรียกคนเหล่านั้นว่าเป็นเทพเจ้า คือคนที่พระวจนะของพระเจ้ามาถึง (พระคัมภีร์มีอาจถูกฝ่าฝืนได้)³⁶ พวกท่านกล่าวหาผู้ที่พระบิดาได้ทรงแยกไว้และส่งเข้ามาในโลกนี้ว่า 'ท่านหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' หรือ?

³⁷ ถ้าเราไม่ทำการงานของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อเรา³⁸ แต่ถ้าเราได้ทำการงานเหล่านั้น ถึงแม้ว่าพวกท่านจะไม่เชื่อในเรา ขอพวกท่านจงเชื่อในงานนั้นเพื่อที่พวกท่านจะรู้และสามารถเข้าใจว่าพระบิดาทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระบิดา³⁹ พวกเขาพยายามจะจับกุมพระองค์อีกครั้ง แต่พระองค์ก็รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกเขา

⁴⁰ พระองค์เสด็จไปอีกยังฟากแม่น้ำจอร์แดน ไปยังที่ซึ่งยอห์นได้ให้บัพติศมาครั้งแรก แล้วพระองค์ก็ประทับที่นั่น⁴¹ มีคนจำนวนมากมาหาพระองค์แล้วทูลว่า "ยอห์นไม่ได้ทำมาหากิจอันใด แต่ทุกสิ่งที่ยอห์นได้กล่าวไว้เกี่ยวกับท่านผู้นี้เป็นความจริง"⁴² คนจำนวนมากได้เชื่อพระองค์ที่นั่น

11 ¹ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสที่ป่วยอยู่ เขามาจากหมู่บ้านเบธานี คือหมู่บ้านของมารีย์และมารธาพี่สาวของเธอ²มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่ได้เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าและใช้ผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ซึ่งลาซารัสน้องชายของเธอป่วยอยู่

³พี่สาวสองคนนี้ได้ส่งคนไปหาพระเยซูกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า มาดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักกำลังป่วย"⁴เมื่อพระเยซูได้ยินดังนั้น พระองค์ตรัสว่า "การป่วยใช้นี้จะไม่ตาย แต่เพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้าเพื่อที่พระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะการป่วยใช้นี้"

⁵เพราะพระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส⁶เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสป่วย พระเยซูยังคงอยู่ที่เดิมต่ออีกสองวัน⁷หลังจากนั้น พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ให้เราไปยังแคว้นยูเดียอีกครั้งเถิด"

⁸พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "รับบี เวลานี้พวกยิวกำลังหาทางเอาหินขว้างพระองค์ และพระองค์จะยังกลับไปที่นี่อีกหรือ?"⁹พระเยซูตรัสตอบว่า "ในหนึ่งวันนั้นมีสิบสองชั่วโมงที่สว่างมิใช่หรือ? หากผู้ใดเดินในตอนกลางวัน เขาจะไม่สะดุด เพราะว่าเขาสามารถมองเห็นโดยอาศัยความสว่างของโลกนี้"

¹⁰อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาเดินในเวลากลางคืน เขาก็จะสะดุดเพราะว่าความสว่างไม่ได้อยู่ในเขา"¹¹หลังจากที่พระองค์ทรงตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์บอกกับพวกเขาว่า "ลาซารัสเพื่อนของเรากำลังนอนหลับอยู่ แต่เราจะไปปลุกเขาให้ตื่น"

¹²ดังนั้นพวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากเขานอนหลับอยู่ เขาจะหายป่วย"¹³แต่ที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงความตายของเขา แต่พวกเขาคิดว่าที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงการนอนพักผ่อน¹⁴แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาตรงๆ ว่า "ลาซารัสตายแล้ว"

¹⁵เรายินดีเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย ที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่นก็เพื่อที่ท่านจะได้เชื่อ ให้เราไปหาเขาเถิด"¹⁶โธมัส คนที่ถูกเรียกว่าฟาแลต พูดกับบรรดาเพื่อนสาวกด้วยกันว่า "ให้เราไปกันเถิด เพื่อเราจะได้ตายกับพระเยซูด้วย"

¹⁷เมื่อพระเยซูมาถึง พระองค์พบว่าลาซารัสถูกนำไปฝังไว้¹⁸ในเวลานั้นหมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็มประมาณไม่ถึงสามกิโลเมตร¹⁹พวกยิวหลายคนมาหามารธาและมารีย์เพื่อปลอบโยนพวกเธอด้วยเรื่องน้องชายของพวกเขา²⁰แล้วมารธาก็ได้ยืนยันว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอจึงไปพบพระองค์ แต่มารีย์ยังนั่งอยู่ในบ้าน

²¹แล้วมารธาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเพียงแต่พระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของดิฉันก็คงไม่ตาย"²²แต่ดิฉันทราบว่า ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทูลขอเวลานี้จากพระเจ้า พระเจ้าจะประทานให้กับพระองค์"²³พระเยซูตรัสกับเธอว่า "น้องของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง"

²⁴มารธาทูลพระองค์ว่า "ดิฉันรู้ว่าพระเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้งในการฟื้นคืนในวันสุดท้าย"²⁵พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราเป็นขึ้นจากความตายและเป็นชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรา ถึงแม้เขาตาย เขาก็มีชีวิตอีก"²⁶และใครก็ตามที่มีชีวิตอยู่และเชื่อในเราจะไม่มีวันตาย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม?"

²⁷เธอทูลพระองค์ว่า "ใช่แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า ดิฉันเชื่อว่าท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่เสด็จเข้ามาในโลกนี้"²⁸เมื่อเธอพูดเช่นนี้ เธอก็ออกไปและเรียกมารีย์น้องสาวเป็นการส่วนตัวและพูดว่า "ท่านอาจารย์อยู่ที่นี้และกำลังเรียกหาเจ้า"²⁹เมื่อเธอได้ยินเช่นนั้น จึงลุกขึ้นอย่างรวดเร็วและไปหาพระองค์

³⁰เวลานั้นพระเยซูยังไม่ได้เข้าไปในหมู่บ้าน แต่ยังคงอยู่ตรงที่มารธามาพบพระองค์³¹เมื่อพวกยิวที่อยู่ในบ้านกับเธอซึ่งมาปลอบโยนเธอ ได้เห็นนางมารีย์ที่รับลูกออกไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาจึงตามเธอไป ด้วยคิดว่าเธอกำลังจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์³²เมื่อมารีย์มาถึงที่พระเยซูประทับและได้เห็นพระองค์ เธอจึงทรุดลงแทบพระบาทของพระองค์และทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเพียงแต่พระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย"

³³เมื่อพระเยซูเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอก็ร้องไห้ด้วย พระองค์ทรงรู้สึกสะเทือนพระทัยและเป็นทุกข์หนัก³⁴พระองค์ตรัสว่า "เจ้าวางเขาวีที่ไหน?" พวกเขาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเสด็จมาดูเถิด"³⁵พระเยซูทรงก่นแสด

³⁶แล้วพวกยิวก็นึกว่า "ดูสิ พระองค์รักลาซารัสมากขนาดไหน"³⁷แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า "คนนี้มีไข้หรือที่สามารถรักษาคนตาบอดให้หาย แล้วจะช่วยให้ชายคนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ?"

³⁸จากนั้น พระเยซูเสด็จไปที่อุโมงค์พร้อมกับทรงสะเทือนพระทัย เมื่อไปถึงที่อุโมงค์ ที่ปากถ้ำมีหินปิดขวางไว้³⁹พระเยซูตรัสว่า "จงเอาหินออกเสีย" มารธาพี่สาวของลาซารัสที่เสียชีวิตทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า จนถึงเวลานี้ร่างก็คงจะเน่าเปื่อย เพราะเขาตายมาได้สัปดาห์แล้ว"⁴⁰พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราไม่ได้บอกเจ้าหรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าจะได้เห็นพระสิริของพระเจ้า?"

⁴¹พวกเขาจึงเอาหินออก พระเยซูแหงนพระพักตร์ขึ้นแล้วตรัสว่า "พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์"⁴²ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้าพระองค์เสมอ แต่เพราะฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงตรัสเช่นนี้ เพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา"

⁴³หลังจากที่พระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว พระองค์ร้องด้วยเสียงอันดังว่า "ลาซารัส จงออกมา"⁴⁴ คนตายก็ออกมา ทั้งมือและเท้าของเขายังมีผ้าพันอยู่ และใบหน้าของเขาก็ยังมีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงแก้ผ้าที่พันเขาและปล่อยเขาเถิด"

⁴⁵พวกยิวหลายคนที่ได้มากับมารีย์และเห็นสิ่งที่พระเยซูได้ทำก็เชื่อในพระองค์⁴⁶ แต่บางคนนั้นได้ออกไปหาฟาริสีเพื่อบอกสิ่งที่พระเยซูได้ทำ

⁴⁷แล้วพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีเรียกประชุมสมาชิกสภาพูดว่า "พวกเราจะทำอะไร? ชายคนนี้ได้ทำหมายสำคัญมากมาย"⁴⁸ หากพวกเราปล่อยเขาไปแบบนี้ ทุกคนจะหลงเชื่อเขาหมด แล้วพวกโรมจะมาและจะเอาทิ้งพระวิหารกับชนชาติของเราไป"

⁴⁹แต่ชายคนหนึ่งท่ามกลางพวกเขาชื่อคายาฟาส ที่เป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น พูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่รู้อะไรเลย"⁵⁰ พวกท่านไม่ได้พิจารณาดูหรือว่า การให้ชายคนนี้คนเดียวตายเพื่อทุกคนก็ดีกว่าให้ชนทั้งชาติต้องพินาศ"

⁵¹สิ่งที่เขาพูดนั้นไม่ได้มาจากตัวเอง แต่เพราะในปีนั้นเขาเป็นมหาปุโรหิต เขาจึงได้พยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์เพื่อชนชาตินั้น⁵² และไม่ใช่แค่เพียงชนชาติเดียวเท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมบรรดาบุตรของพระเจ้าทั้งหลายที่กระจัดกระจายให้เป็นหนึ่งเดียว⁵³ หลังจากวันนั้น พวกเขาก็เริ่มวางแผนเพื่อหาทางฆ่าพระองค์ให้ตาย

⁵⁴พระเยซูไม่ได้เสด็จอย่างเปิดเผยท่ามกลางพวกคนยิวอีกแต่พระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังชนบทที่อยู่ใกล้กับถิ่นทุรกันดารเข้าไปยังเมืองที่เรียกว่าเอฟราอิม พระองค์ประทับกับพวกสาวกที่นั่น⁵⁵ ขณะนั้นเทศกาลปัสกาของชาวยิวก็ใกล้เข้ามา และผู้คนมากมายจากชนบทก็ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อชำระตัวของพวกเขาให้บริสุทธิ์

⁵⁶พวกเขากำลังมองหาพระเยซูและพูดคุยกันในขณะที่ยืนอยู่ในบริเวณพระวิหารว่า "พวกเจ้าคิดว่าอย่างไร? เขาจะไม่มางานเทศกาลนี้หรือ?"⁵⁷ แล้วพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งให้ใครก็ตามที่รู้ว่าพระเยซูอยู่ที่ไหน เขาจะต้องมารายงานแก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะไปจับพระองค์

12¹ ก่อนถึงเทศกาลปัสกาหกวัน พระเยซูได้เสด็จมายังหมู่บ้านเบธานีที่ลาซารัสผู้ที่พระเยซูทรงทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายอาศัยอยู่ พวกเขาได้จัดเตรียมอาหารมื้อเย็นให้พระองค์ที่นั่น มารธากำลังปรนนิบัติอยู่ แต่ลาซารัสคือคนหนึ่งท่ามกลางคนเหล่านั้นที่กำลังร่วมรับประทานอาหารอยู่กับพระเยซู³ แล้วมารีย์ก็เอาน้ำมันหอมจำนวนหนึ่งลิตรซึ่งทำมาจากน้ำมันนารดาบรีสุกัร์และราคาแพง เทลงบนพระบาทของพระเยซูและเอาผมของเธอเช็ดพระบาทพระองค์ ในบ้านก็อบวลเต็มไปด้วยกลิ่นหอมจากน้ำมันหอมนั้น

⁴ยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในบรรดาสาวกของพระองค์ คนที่จะทรยศพระองค์พูดว่า⁵ "ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมนี้ไปขายเพื่อได้เงินสามร้อยเหรียญเดนาเรียนแล้วเอาไปแจกจ่ายให้คนจน?"⁶ เขาพูดเช่นนี้ ไม่ใช่เพราะว่าเขาใส่ใจคนจน แต่เพราะว่าเขาเป็นขโมย เขาดูแลเงินและเขาขโมยเงินที่ใส่ไว้ในนั้น

⁷พระเยซูตรัสว่า "ปล่อยให้เธอเก็บสิ่งที่เธอมีไว้เพื่อวันที่ฝังศพเราเกิด⁸ คนจนจะอยู่กับพวกท่านเสมอ แต่เราจะไม่ได้อยู่กับพวกท่านเสมอไป"

⁹แล้วชาวยิวกลุ่มใหญ่รู้ว่าพระเยซูประทับอยู่ที่นั่นและพวกเขาก็มา ไม่ได้มาเพื่อพระเยซูเท่านั้น แต่เพื่อมาดูลาซารัส ผู้ที่พระเยซูทรงทำให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย¹⁰ พวกเขาหัวหน้าไปโรหิธร่วมวางแผนเพื่อที่พวกเขาจะฆ่าลาซารัสด้วย¹¹ เพราะว่าเขาเป็นเหตุให้คนยิวหลายๆ คนออกไปจากคำสอนของพวกเขาและมาเชื่อในพระเยซู

¹²ในวันต่อมา มีฝูงชนขนาดใหญ่มาที่งานเทศกาล เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม¹³ พวกเขาเข้าไปในป่าและออกไปพบพระองค์และร้องเสียงดังว่า "โฮสันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า กษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ทรงพระเจริญ"

¹⁴พระองค์ทรงพบลาหม่มตัวหนึ่งและขึ้นขี่ลานั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า¹⁵ "อย่ากลัวเลย บุตรสาวของศิโยน ดูก่อน กษัตริย์ของท่านมาถึงแล้ว คือผู้ประทับบนลาหม่มนั้น"

¹⁶ตอนแรกบรรดาสาวกของพระองค์ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์เหล่านี้ แต่เมื่อพระเยซูทรงได้รับเกียรติแล้ว พวกเขาจึงระลึกถึงสิ่งต่างๆ ที่มีเขียนบันทึกไว้เกี่ยวกับพระองค์ได้ และที่คนทั้งหลายได้กระทำสิ่งเหล่านี้เพื่อพระองค์

¹⁷ฝูงชนที่อยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงเรียกลาซารัสออกมาจากอุโมงค์และฟื้นขึ้นจากความตายก็ได้เป็นพยาน¹⁸ และเพราะเหตุนี้ฝูงชนจึงไปหาพระองค์เพราะว่าพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงทำหมายสำคัญหลายอย่าง¹⁹ พวกฟาริสีจึงพูดท่ามกลางพวกเขาว่า "เห็นไหม พวกท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูสิ โลกนี้ได้ตามเขาไปแล้ว

²⁰ในบรรดาคนที่ขึ้นไปมีสการที่งานเทศกาล ก็มีพวกกรีกพวกหนึ่ง²¹ คนเหล่านี้ไปหาฟิลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลีโดยถามเขาว่า "ท่านเจ้าข้า พวกเราต้องการพบพระเยซู"²² ฟิลิปจึงไปบอกกับอันดรูว์ อันดรูว์จึงไปกับฟิลิปเพื่อไปทูลพระเยซู

²³พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เวลาที่พระบุตรจะได้รับเกียรติมาถึงแล้ว²⁴ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวตกลงไปในดินและไม่ตายไป ก็ยังคงอยู่เหลือเมล็ดเดียว แต่ถ้าได้ตายลงในดิน ก็จะเกิดผลมากมาย

²⁵ผู้ที่รักชีวิตของตนก็จะสูญเสียชีวิต แต่ถ้าผู้ใดเกลียดชังชีวิตในโลกนี้ เขาจะมีชีวิตนิรันดร์²⁶ ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นติดตามเรามา และไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาก็จะให้เกียรติผู้นั้น

²⁷ตอนนี้ใจเราก็คือเป็นทุกข์ยิ่งนัก เราจะพูดอย่างไร? 'พระบิดา ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากเวลานี้'? แต่นี่คือเหตุผลที่ข้าพระองค์ได้มาจนถึงเวลานี้²⁸ พระบิดาเจ้า ขอพระนามของพระองค์ทรงได้รับเกียรติ' มีเสียงมาจากสวรรค์ตรัสว่า "เราได้รับเกียรตินั้นและเราจะได้รับเกียรติอีก"²⁹ แล้วฝูงชนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ยินและพูดว่านั่นเป็นเสียงฟ้าร้อง บางคนว่า "ทูตสวรรค์ได้พูดกับเขา"

³⁰พระเยซูตรัสตอบว่า "เสียงนั้นไม่ได้มาเพื่อเรา แต่มาเพื่อท่านทั้งหลาย³¹ เวลานี้เป็นเวลาแห่งการพิพากษาโลกนี้ เป็นเวลาที่ผู้ปกครองโลกนี้จะถูกโยนออกไป

³²และเมื่อเราถูกยกขึ้นจากโลกนี้แล้ว เราจะนำทุกคนเข้ามาหาเรา"³³ พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

³⁴ฝูงชนตอบพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากธรรมบัญญัติแล้วว่าพระคริสต์จะอยู่ชั่วนิรันดร์ แล้วท่านพูดได้อย่างไรว่า 'พระบุตรจะต้องถูกยกขึ้น'? บุตรมนุษย์นี่คือใครกันเล่า?"³⁵ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ความสว่างจะยังคงอยู่กับท่านอีกสักพักหนึ่ง จงเดินในขณะที่ท่านยังมีความสว่างอยู่ เพื่อที่ความมืดจะไม่ตามท่านไม่ทัน เพราะผู้ที่เดินในความมืดนั้นไม่รู้ว่าเขากำลังไปทางไหน³⁶ ในขณะที่ท่านยังมีความสว่างอยู่นั้น จงเชื่อในความสว่างเพื่อที่ท่านจะได้เป็นบุตรของความสว่างด้วย" เมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปและซ่อนตัวจากพวกเขา

³⁷ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทำหมายสำคัญมากมายแก่พวกเขา แต่พวกเขาก็ยังไม่เชื่อพระองค์³⁸ เพื่อให้เป็นไปตามที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวเอาไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า จะมีผู้ใดเชื่อในสิ่งที่พวกเราบอก และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สำแดงแก่ผู้ใด?"

³⁹เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่เชื่อ ด้วยอิสยาห์กล่าวไว้อีกว่า⁴⁰ "พระองค์ทำให้พวกเขาตาบอด และให้หัวใจของเขาล้างตาและหูของพวกเขาให้หนวก พวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขาและเข้าใจด้วยหัวใจของพวกเขาแล้วหันกลับมาเพื่อให้เรารักษาพวกเขาให้หาย"

⁴¹อิสยาห์ได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้เพราะว่าท่านได้เห็นพระสิริของพระเยซูและพูดถึงพระองค์⁴²อย่างไรก็ดี มีผู้ปกครองมากมายได้เชื่อในพระเยซู แต่เป็นเพราะพวกฟาริสี พวกเขาจึงไม่เปิดเผยตัวเพื่อที่พวกเขาจะไม่ถูกไล่ออกจากธรรมศาลา⁴³ พวกเขาชอบการสรรเสริญที่มาจากผู้คนมากกว่าการสรรเสริญที่มาจากพระเจ้า

⁴⁴พระเยซูร้องด้วยเสียงอันดังและตรัสว่า "ผู้ที่เชื่อในเรา เขาไม่ได้เชื่อในเราเท่านั้นแต่เชื่อในผู้ที่ส่งเรามาด้วย⁴⁵ และผู้ที่เห็นเราก็ได้เห็นพระองค์ผู้ที่ส่งเรามาด้วย

⁴⁶เราได้เข้ามาเป็นความสว่างในโลกนี้ เพื่อคนที่เชื่อในเราจะไม่ได้อยู่ในความมืดอีก⁴⁷ ถ้าผู้ใดได้ยืนคำของเรา แต่ไม่ปฏิบัติตาม เราจะไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะเราไม่ได้มาเพื่อพิพากษาโลกนี้ แต่มาเพื่อช่วยโลกนี้ให้รอด

⁴⁸ผู้ที่ปฏิเสธเราและผู้ที่ไม่รับเอาคำของเรา จะมีผู้หนึ่งมาพิพากษาเขา คือคำเหล่านั้นที่เราได้พูดไว้ จะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย⁴⁹ เพราะเราไม่ได้พูดตามใจของเราเอง แต่เป็นพระบิดาผู้ที่ส่งเรามา เป็นผู้ที่ยืนยันว่าอะไรควรพูดและอะไรที่เราควรกล่าว⁵⁰ เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นคือชีวิตนิรันดร์ ดังนั้นเราจึงพูดว่า พระบิดาที่ได้พูดกับเราเช่นไร เราก็พูดเช่นนั้น

13¹ ก่อนถึงเทศกาลปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าใกล้ถึงเวลาที่พระองค์จะออกจากโลกนี้เพื่อไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักคนของพระองค์ที่อยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุด² บัดนี้ มารได้ดลใจให้ยูดาส อิสคาริโอท บุตรของซีโมนทรยศพระองค์

³ พระองค์ทรงรู้ว่าพระบิดาได้มอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์และที่พระองค์ทรงมาจากพระเจ้าและกำลังจะเสด็จกลับไปหาพระเจ้า⁴ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็นและทอดลองชิ้นนอกของพระองค์ออก พระองค์ทรงหยิบผ้าเช็ดตัวและคาดเอวพระองค์ไว้⁵ แล้วพระองค์ทรงเทน้ำลงไปใต้อ่างน้ำและเริ่มล้างเท้าให้เหล่าสาวกของพระองค์และเช็ดด้วยผ้าที่พระองค์ทรงคาดเอวไว้

⁶ เมื่อพระองค์มาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะล้างเท้าของข้าพระองค์ด้วยหรือ?"⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากำลังทำอยู่นี้ท่านยังไม่เข้าใจในตอนนี แต่ท่านจะเข้าใจในภายหลัง"⁸ เปโตรตอบพระองค์ว่า "พระองค์จะต้องไม่ล้างเท้าของข้าพระองค์" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "หากเราไม่ได้ล้างเท้าให้ท่าน ท่านจะไม่ได้มีส่วนในเรา"⁹ ซีโมนเปโตรตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าล้างเพียงแค่เท้าของข้าพระองค์เลย ขอร้องโปรดล้างมือและศีรษะของข้าพระองค์ด้วย"

¹⁰ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ผู้ใดที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องล้างตัวอีก ยกเว้นแต่เท้าของเขาที่ต้องล้าง เขาสะอาดเพียงพอแล้ว ท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน"¹¹ (พระองค์ทรงรู้ว่าใครจะทรยศพระองค์ นั้นถึงเป็นเหตุที่พระองค์ตรัสว่า "ไม่ใช่ทุกคนที่สะอาด")

¹² เมื่อพระองค์ได้ล้างเท้าให้เหล่าสาวกเสร็จและเอาเสื้อคลุมของพระองค์มาสวมและนั่งลงอีกครั้ง พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "พวกท่านรู้ไหมว่าเราได้ทำอะไรให้กับพวกท่าน?"¹³ พวกท่านเรียกเราว่า 'อาจารย์' และ 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' พวกท่านพูดถูกแล้ว เพราะเราคือผู้เป็นเช่นนั้นแหละ¹⁴ ถ้าเช่นนั้น หากเราซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและอาจารย์ของพวกท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าซึ่งกันและกันด้วย¹⁵ เพราะเราได้เป็นแบบอย่างแก่พวกท่านเพื่อที่พวกท่านจะได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับที่เราได้ทำให้กับพวกท่าน

¹⁶ เรามอบความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้รับใช้จะไม่เป็นใหญ่กว่านาย และผู้ส่งข่าวก็ไม่เป็นใหญ่ไปกว่าผู้ที่ส่งเขาไป¹⁷ หากพวกท่านเข้าใจสิ่งเหล่านี้ ถ้าพวกท่านทำตามก็จะได้รับพระพร¹⁸ เราไม่ได้พูดถึงพวกท่านทั้งหมด เรารู้จักคนเหล่านั้นที่เราได้เลือก แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อให้พระวจนะสมบูรณ์¹⁹ ผู้ที่รับประทานอาหารของเราคือผู้ที่ยกลิ้นเท้าใส่เรา'

¹⁹ เรามอบเรื่องนี้แก่พวกท่านก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเพื่อพวกท่านจะเชื่อว่าเราเป็น²⁰ เรามอบความจริงกับพวกท่านว่า ใครก็ตามที่รับผู้ที่เราส่งไปก็จะรับเราด้วย และผู้ใดรับเรา เขาก็จะรับพระองค์ผู้ส่งเรา"

²¹ เมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ พระองค์ก็เป็นทุกข์ยิ่งนักในวิญญาณของพระองค์ พระองค์ได้เป็นพยานและตรัสว่า "เรามอบความจริงแก่พวกท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา"²² เหล่าสาวกจึงเริ่มมองหน้ากันและสงสัยว่าพระองค์กำลังตรัสถึงใคร

²³ หนึ่งในสาวกของพระองค์ ผู้ที่พระเยซูทรงรักที่สุด กำลังเอนกายอยู่ตรงโต๊ะอาหารใกล้พระทรวงของพระองค์²⁴ ซีโมนเปโตรจึงบอกมือให้สาวกคนนั้นและพูดว่า "ถามพระองค์เถิดว่าที่พระองค์ตรัสนั้นคือผู้ใด"²⁵ เขาจึงเอนตัวเข้าไปใกล้พระเยซูและทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นคือใคร?"

²⁶ แล้วพระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คือคนที่เราจะเอาขนมปังจุ่มแล้วส่งให้แก่เขา" เมื่อพระองค์เอาขนมปังจุ่มแล้ว พระองค์ก็ยื่นขนมปังนั้นแก่ยูดาส บุตรของซีโมนอิสคาริโอท²⁷ หลังจากนั้น เมื่อเขาได้รับขนมปังไปแล้ว เขาถานจึงเข้าไปในเขา แล้วพระเยซูตรัสว่า "ท่านจะทำอะไร ก็จงรีบทำเถิด"

²⁸ ในขณะนั้นทุกคนกำลังเอนกายอยู่ที่โต๊ะอาหารนั้น ไม่มีใครรู้ว่าทำไมพระเยซูจึงตรัสกับเขาเช่นนั้น²⁹ บางคนคิดว่า เพราะยูดาสดูแลเงิน พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับงานเทศกาล" หรือที่เขาควรให้บางสิ่งแก่คนยากจน³⁰ หลังจากที่ยูดาสได้รับขนมปังแล้ว เขาก็ออกไปทันที เวลานั้นเป็นเวลากลางคืน

³¹ เมื่อยูดาสจากไปแล้ว พระเยซูก็ตรัสว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับเกียรติและพระเจ้าจะได้รับเกียรติในพระองค์³² พระเจ้าจะให้เกียรติบุตรมนุษย์ด้วยพระองค์เอง และพระองค์จะให้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติในทันที³³ บุตรน้อยทั้งหลาย เราจะอยู่กับพวกท่านอีกหน่อยเดียว พวกท่านจะแสวงหาเรา และเหมือนกับที่เราได้พูดกับพวกยิว 'ที่ที่เราจะไปนั้น พวกเจ้าจะไปไม่ได้' ตอนนี้เราก็คือพูดกับพวกท่านเช่นนี้ด้วย

³⁴ เราได้ให้คำบัญญัติใหม่แก่พวกท่าน พวกท่านจงรักซึ่งกันและกัน อย่างที่เราได้รักพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านก็จงรักกันและกันด้วย³⁵ ด้วยเหตุนี้ทุกคนจะรู้ว่าพวกท่านเป็นสาวกของเรา ถ้าพวกท่านรักซึ่งกันและกัน"

³⁶ ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน?" พระเยซูทรงตอบว่า "ที่ที่เราจะไปนั้น พวกท่านตามเราไปไม่ได้ แต่พวกท่านจะตามเราไปในภายหลัง"³⁷ เปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะติดตามพระองค์ไปตอนนี้ไม่ได้? ข้าพเจ้าจะสละชีวิตนี้ถวายแด่พระองค์"³⁸ พระเยซูตอบว่า "ท่านจะสละชีวิตของท่านให้เราหรือ? เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ฉัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"

14¹ "อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย ถ้าพวกท่านเชื่อในพระเจ้า พวกท่านก็เชื่อในเราด้วย² ในนิเวศของพระบิดาของเรานั้นมีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่มี เราก็คงบอกพวกท่านแล้ว เรากำลังจะไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน³ ถ้าเราไปจัดเตรียมสถานที่แก่พวกท่าน เราจะกลับมาอีกและรับพวกท่านไปอยู่กับเรา เพื่อที่ไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน พวกท่านจะอยู่ที่นั่นด้วย

⁴ พวกท่านรู้จักทางที่เรากำลังจะไป"⁵ โธมัสทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราไม่รู้ว่าพระองค์กำลังเสด็จไปที่ไหน พวกเราจะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?"⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีใครจะไปหาพระบิดาได้นอกจากจะผ่านทางเรา⁷ ถ้าพวกท่านรู้จักเรา พวกท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย จากนั้นเป็นต้นไป ท่านรู้จักพระบิดาและได้เห็นพระองค์แล้ว"

⁸ ฟิลิปทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอรบสง่าแด่พระบิดาแก่พวกเราเถิด นั่นก็เป็นสิ่งที่เพียงพอแก่พวกเราแล้ว"⁹ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านมานานมากและท่านก็ยังไม่รู้จักเรา? ใครก็ตามที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา ท่านพูดได้อย่างไรว่า 'ขอรบสง่าแด่พระบิดาให้กับพวกเรา'?"

¹⁰ ท่านไม่เชื่อว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดารองอยู่ในเราหรือ? ถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน เราไม่ได้พูดโดยสิทธิอำนาจของเราเอง แต่เป็นพระบิดาที่ทรงสถิตอยู่ในเราและกำลังทำงานของพระองค์¹¹ จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดารองอยู่ในเรา หรือไม่เช่นนั้น ก็จงเชื่อเพราะการงานทั้งหลายเหล่านั้น

¹² เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะทำงานที่เราทำ และเขาจะทำได้ทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดา¹³ สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้นเพื่อที่พระบิดาจะได้รับเกียรติในพระบุตร¹⁴ ถ้าพวกท่านขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้นให้

¹⁵ ถ้าพวกท่านรักเรา พวกท่านจะรักษาบัญญัติของเรา¹⁶ และเราจะอธิษฐานขอจากพระบิดา และพระองค์จะให้องค์ผู้พลบโชนอีกพระองค์หนึ่งเพื่อที่พระองค์นั้นจะได้อยู่กับพวกท่านเสมอไป¹⁷ พระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกไม่สามารถรับไว้ได้ เพราะว่ามองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกท่านรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์จะสถิตอยู่กับพวกท่านและอยู่ในพวกท่าน

¹⁸ เราจะไม่ทิ้งพวกท่านไว้เพียงลำพัง เราจะกลับมาหาพวกท่าน¹⁹ อีกหน่อยหนึ่งโลกนี้จะไม่เห็นเราแต่พวกท่านยังจะเห็นเรา เพราะว่าเรามีชีวิตอยู่ พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่กับเราด้วย²⁰ ในวันนั้นพวกท่านจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา และพวกท่านก็อยู่ในเรา และเราก็อยู่ในพวกท่าน

²¹ ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและถือรักษาบัญญัติเหล่านั้นไว้ผู้นั้นก็คือผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาก็ทรงรักเขาด้วย เราะรักเขาและเราจะส่งเขาไป²² ยูดาส (ซึ่งไม่ใช่อิสคาริโอท) ทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ทำไมพระองค์ถึงทรงส่งเราไปส่งเขาแต่ไม่ส่งเราต่อโลก?"

²³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา เขาจะรักษาถ้อยคำของเรา พระบิดาของเราจะรักเขา และเรากับพระบิดาจะมาหาเขาและเราทั้งสองจะอยู่กับเขา²⁴ ผู้ใดที่ไม่รักเรา ก็จะไม่รักษาถ้อยคำของเรา ถ้อยคำที่พวกท่านได้ยินไม่ได้มาจากเราแต่มาจากพระบิดาของเราผู้ที่ส่งเรามา

²⁵ เราได้พูดสิ่งเหล่านี้แก่พวกท่าน ในขณะที่เรายังอยู่กับพวกท่าน²⁶ แต่องค์ผู้พลบโชน คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ที่พระบิดาจะส่งมาในนามของเรา พระองค์จะสอนท่านทั้งหลายในทุกสิ่งและทำให้พวกท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้แก่พวกท่านแล้ว²⁷ เราให้สันติสุขไว้กับพวกท่าน คือสันติสุขของเรา ไม่ใช่สันติสุขเหมือนอย่างในโลกให้ อย่าให้หัวใจของพวกท่านต้องทุกข์และอย่างล้าเลย

²⁸ พวกท่านได้ยินในสิ่งที่เราพูดกับพวกท่านว่า 'เราจะจากไปและเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก' ถ้าพวกท่านรักเรา พวกท่านก็จะยินดีเพราะเราจะไปหาพระบิดา เพราะพระบิดารองยิ่งใหญ่กว่าเรา²⁹ เดียวนี้เราได้บอกแก่พวกท่านก่อนสิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพราะเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น พวกท่านจะเชื่อ

³⁰ เราจะไม่พูดอะไรกับพวกท่านอีก เพราะผู้ปกครองโลกนี้กำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีอำนาจใดเหนือเรา³¹ แต่เพื่อให้โลกได้รู้ว่าเรารักพระบิดา เราจึงทำในสิ่งที่พระบิดารองบัญชาแก่เรา ให้เราลุกขึ้นและไปจากที่นี่เถิด"

15 ¹เราเป็นเถาจูงงา และพระบิดาคือผู้ดูแลสวน²พระองค์ทรงตัดแขนงทุกแขนงในเราที่ไม่ออกผล และพระองค์ทรงลิดทุกแขนงที่ออกผล เพื่อที่แขนงนั้นจะออกผลมากยิ่งขึ้น

³พวกท่านสะอาดบริสุทธิ์แล้วเพราะพระวจนะที่เราได้พูดกับพวกท่าน⁴จงอยู่ในเรา และเราจะอยู่ในพวกท่าน เหมือนกับแขนงที่ออกผลเองไม่ได้ นอกจากแขนงนั้นจะติดอยู่กับเถา พวกท่านเองก็ออกผลไม่ได้ นอกจากพวกท่านจะคงอยู่ในเรา

⁵เราเป็นเถาจูงงา ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ผู้ที่อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา เขาจะออกผลมาก เพราะถ้าไม่มีเราเขาก็ทำอะไรไม่ได้เลย⁶ถ้าผู้ใดไม่ได้อยู่ในเรา เขาจะถูกโยนทิ้งไปเหมือนกับแขนงที่เหี่ยวแห้ง พวกเขาจะเก็บรวบรวมแขนงเหล่านั้นและโยนทิ้งเข้าไปในกองไฟ และเผาไฟเสีย⁷ถ้าพวกท่านอยู่ในเรา และพระวจนะของเราอยู่ในพวกท่าน จงกลูบขอสั่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนาและพวกท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น

⁸พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติในสิ่งนี้ เพราะเมื่อพวกท่านเกิดผลมาก พวกท่านก็เป็นสาวกของเรา⁹เพราะพระบิดาทรงรักเราจนใด เราก็รักท่านทั้งหลายจนนั้น จงคงอยู่ในความรักของเรา

¹⁰ถ้าพวกท่านทำตามบัญญัติของเรา พวกท่านก็จะคงอยู่ในความรักของเราเช่นเดียวกับที่เราได้ทำตามบัญญัติของพระบิดาของเราและคงอยู่ในความรักของพระองค์¹¹เราได้พูดสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย เพื่อที่ความยินดีของเราจะอยู่ในพวกท่านและที่ความยินดีของพวกท่านจะเต็มเปี่ยม

¹²นี่คือคำบัญชาของเรา ให้พวกท่านรักซึ่งกันและกันเหมือนอย่างที่เราได้รักพวกท่าน¹³ไม่มีใครที่มีรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่เขายอมสละชีวิตของเขาเพื่อพวกสหายของเขา

¹⁴พวกท่านเป็นสหายของเรา ถ้าพวกท่านทำตามสิ่งที่เราได้บัญชาแก่พวกท่าน¹⁵เราจะไม่เรียกพวกท่านว่าบ่าวอีกต่อไป เพราะบ่าวจะไม่รู้ว่าเจ้านายของเขากำลังทำอะไรอยู่ เราได้เรียกพวกท่านว่าเป็นสหายของเรา เพราะทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราก็ได้สำแดงแก่พวกท่านด้วย

¹⁶พวกท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกพวกท่านและได้แต่งตั้งพวกท่านไว้เพื่อที่พวกท่านจะออกไปและเกิดผล และเพื่อที่ผลของพวกท่านจะคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อพวกท่านขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะมอบสิ่งนั้นให้แก่พวกท่าน¹⁷สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เราได้บัญชาแก่พวกท่าน คือให้พวกท่านรักซึ่งกันและกัน

¹⁸ถ้าโลกเกลียดชังพวกท่าน จงรู้เถิดว่าโลกนี้ได้เกลียดชังเราก่อนที่จะเกลียดชังพวกท่าน¹⁹ถ้าพวกท่านเป็นของโลก โลกก็จะรักพวกท่านเหมือนพวกท่านเป็นของโลก แต่เพราะพวกท่านไม่ได้เป็นของโลกและเพราะเราได้เลือกพวกท่านออกมาจากโลก ดังนั้นโลกจึงเกลียดชังพวกท่าน

²⁰จงระลึกถึงพระวจนะที่เราได้พูดกับพวกท่านว่า 'ทาสย่อมไม่เป็นใหญ่เหนือกว่านายของเขา' ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย ถ้าพวกท่านทำตามคำของเรา พวกเขาก็จะทำตามคำของพวกท่านด้วย²¹พวกเขาจะทำสิ่งเหล่านั้นแก่พวกท่านเพราะนามของเราเพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักผู้ที่ส่งเรามา²²ถ้าเราไม่ได้มาเพื่อที่จะพูดสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา พวกเขาก็คงไม่มีบาป แต่ตอนนี้พวกเขาก็ไม่มีข้อแก้ตัวใดในเรื่องความบาปของพวกเขา

²³ผู้ใดที่เกลียดชังเราก็คงเกลียดพระบิดาของเราด้วย²⁴ถ้าเราไม่ทำงานที่ไม่มีใครได้ทำในท่ามกลางพวกเขา พวกเขาก็คงไม่มีบาป แต่ตอนนี้พวกเขาได้เห็นและยังเกลียดชังเราและพระบิดาด้วย²⁵แต่เพื่อพระวจนะที่ได้บอกเอาไว้ว่าในธรรมนูญของพวกเขาว่า 'พวกเขาเกลียดชังเราโดยไม่มีสาเหตุ' จะเป็นจริง

²⁶เมื่อองค์ผู้ปลอบโยน คือผู้ที่เราจะส่งมายังพวกท่านซึ่งมาจากพระบิดา นั่นคือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ที่ออกมาจากพระบิดานั้น พระองค์จะเป็นพยานเกี่ยวกับเรา²⁷พวกท่านเองก็เป็นพยานด้วยเพราะว่าพวกท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่เริ่มแรก

16¹"เราได้ออกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านเพื่อที่พวกท่านจะไม่ล้มลง²พวกเขาจะไล่พวกท่านออกจากธรรมศาลา แต่เวลานั้นจะมาถึงเมื่อทุกคนที่ฆ่าพวกท่านจะคิดว่าเขากำลังทำการนี้เพื่อปรนนิบัติพระเจ้า

³พวกเขาจะทำการเหล่านี้เพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเราด้วย⁴เราได้ออกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่าน ซึ่งเมื่อเวลานั้นมาถึง พวกท่านจะระลึกว่าเราได้ออกกับพวกท่านเกี่ยวกับพวกเขา เราไม่ได้บอกพวกท่านเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่แรกเพราะว่าเรายังอยู่กับพวกท่าน

⁵แต่ตอนนี้เราจะไปหาผู้ที่ส่งเรามา แต่ไม่มีผู้ใดในพวกท่านถามเราว่า 'พระองค์กำลังจะเสด็จไปที่ไหน'⁶แต่เพราะว่าเราได้ออกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่าน จิตใจของพวกท่านจึงเต็มไปด้วยความโศกเศร้า⁷แต่เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า เป็นการดีกว่าที่เราจะจากพวกท่านไป เพราะถ้าเราไม่จากพวกท่านไป องค์ผู้พลอยโยนจะไม่มาหาพวกท่าน แต่ถ้าเราจากไป เราจะส่งพระองค์มาหาพวกท่าน

⁸เมื่อพระองค์เสด็จมา องค์ผู้พลอยโยนจะพิสูจน์ให้โลกเห็นความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษาในเรื่องบาปนั้น เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อในเรา¹⁰ในเรื่องความชอบธรรมนั้นเพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดาและพวกท่านจะไม่เห็นเราอีก¹¹และในเรื่องการพิพากษานั้น เพราะว่าผู้ปกครองโลกนี้ได้ถูกพิพากษาแล้ว

¹²เรามีอีกหลายสิ่งที่จะพูดกับพวกท่าน แต่พวกท่านจะยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านั้นในตอนนี้อย่างไร¹³แต่เมื่อผู้รับใช้ คือพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมา พระองค์จะนำพวกท่านเข้าสู่ความจริง เพราะพระองค์ไม่ได้พูดตามใจพระองค์เอง แต่พระองค์จะพูดในสิ่งที่พระองค์ได้ยิน และพระองค์จะตรัสกับพวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่จะมาถึง¹⁴พระองค์จะให้เรารับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะเอาสิ่งที่เราเป็นเจ้าของและพระองค์จะบอกสิ่งนั้นแก่พวกท่าน

¹⁵ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้น เราจึงบอกว่าพระวิญญาณจะเอาสิ่งที่เราเป็นเจ้าของและพระองค์จะบอกสิ่งนั้นแก่พวกท่าน¹⁶ในอีกไม่นาน พวกท่านจะไม่เห็นเราอีก และภายหลังอีกไม่นานพวกท่านก็จะเห็นเรา"

¹⁷แล้วบางคนในพวกสาวกของพระองค์ก็พูดกันว่า "พระองค์กำลังตรัสสิ่งใดแก่พวกเราที่ว่า 'ในอีกไม่นานนัก พวกท่านจะไม่เห็นเราอีก และภายหลังอีกไม่นานพวกท่านจะเห็นเรา' และ "เพราะว่าเราจะไปหาพระบิดา?"¹⁸ดังนั้นพวกเขาจึงพูดว่า "ที่พระองค์ตรัสว่า 'อีกไม่นาน' นั้นหมายความว่าอะไร? พวกเราไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสสิ่งใด"

¹⁹พระเยซูทรงเห็นว่าพวกเขาต้องการที่จะถามพระองค์ พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "นี่คือสิ่งที่ท่านกำลังถามกันเองในหมู่พวกท่านหรือที่ว่า 'อีกไม่นาน พวกท่านจะไม่เห็นเราและภายหลังจากนั้นไม่นานพวกท่านจะเห็นเรา?'²⁰เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกนั้นจะยินดี พวกท่านจะเต็มไปด้วยความโศกเศร้า แต่ความโศกเศร้าของพวกท่านจะเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดี²¹เมื่อผู้หญิงนั้นให้กำเนิดบุตร เธอโศกเศร้าเพราะว่าเวลาของเธอมาถึงแล้ว แต่เมื่อเธอได้คลอดบุตรของเธอออกมา เธอจะไม่ระลึกรถึงความเจ็บปวดของเธออีกเพราะความชื่นชมยินดีที่บุตรของเธอได้เกิดมาในโลกนี้

²²แม้ขณะนี้พวกท่านเศร้าใจ แต่เราจะมาหาพวกท่านอีกและหัวใจของพวกท่านจะยินดี และจะไม่มีผู้ใดเอาความชื่นชมยินดีนั้นไปจากพวกท่านได้²³ในวันนั้นพวกท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ถ้าพวกท่านทูลขอสิ่งใดกับพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะให้แก่พวกท่าน²⁴แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ถ้าพวกท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิด แล้วพวกท่านจะได้รับเพื่อที่ความชื่นชมยินดีของพวกท่านจะได้เต็มเปี่ยม

²⁵เราได้ออกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านเป็นคำอุปมา แต่เมื่อเวลานั้นมาถึง คือเมื่อเราจะไม่พูดกับพวกท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่เราจะพูดกับพวกท่านถึงเรื่องของพระบิดาอย่างชัดเจน

²⁶ในวันนั้นพวกท่านจะขอในนามของเราและเราจะไม่พูดกับพวกท่านว่าเราจะอธิษฐานทูลขอพระบิดาเพื่อพวกท่าน²⁷เพราะพระบิดาเองทรงรักพวกท่านเพราะว่าพวกท่านได้รักเราและเพราะพวกท่านได้เชื่อว่าเรามาจากพระบิดา²⁸เรามาจากพระบิดา และเราได้เข้ามาในโลกนี้ อีกครั้งหนึ่ง เรา กำลังจะจากโลกนี้ไปและเราจะไปหาพระบิดาของเรา"

²⁹พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า "นี่แน่ะ ตอนนี้พระองค์กำลังตรัสอย่างชัดเจนและพระองค์ไม่ได้ตรัสแก่พวกเราเป็นคำอุปมา³⁰ตอนนี้ พวกเราารู้แล้วว่าพระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง และพระองค์ไม่ต้องการให้ใครถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ พวกเราเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า"³¹พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ตอนนี้พวกท่านเชื่อเราแล้วหรือ?"

³²ดูเถิด เวลานั้นกำลังจะมาถึง อันที่จริงเวลานั้นก็ได้มาถึงแล้วเมื่อพวกท่านจะถูกทำให้กระจัดกระจายไป ทุกคนจะแยกกลับไปบ้านของตนและพวกท่านจะทิ้งเราไว้ แต่เราไม่ได้มาด้วยตัวเรา³³เราได้ออกสิ่งเหล่านี้แก่พวกท่านเพื่อที่พวกท่านจะได้มีสันติสุขในเรา พวกท่านจะเผชิญกับความทุกข์ยากในโลกนี้ แต่จงกล้าหาญเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว"

17¹ เมื่อพระเยซูตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์² ดังที่พระองค์โปรดให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พระบุตรนั้น

³ และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา⁴ ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในโลก เพราะข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว⁵ บัดนี้ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติที่ข้าพระองค์มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา

⁶ ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์ แก่บรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์จากโลกนี้ คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ประทานพวกเขาแก่ข้าพระองค์ และพวกเขาได้ปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์แล้ว⁷ บัดนี้พวกเขาว่าทุกสิ่งที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์⁸ เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ให้พวกเขาแล้วและพวกเขารับไว้ และรู้แน่ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

⁹ ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าพวกเขาเป็นของพระองค์¹⁰ ทุกสิ่งที่เป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งที่เป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้รับเกียรติในสิ่งเหล่านั้น¹¹ ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาบรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างข้าพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระองค์

¹² เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับพวกเขา ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาพวกเขา คือผู้ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มีใครในพวกเขาพินาศนอกจากลูกแห่งความพินาศ เพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์¹³ แต่บัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งนี้ในโลก เพื่อให้พวกเขาได้รับความชื่นชมยินดีในข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม¹⁴ ข้าพระองค์มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว และโลกนี้เกลียดชังเขา เพราะพวกเขาไม่ใช้ของโลก เหมือนอย่างข้าพระองค์ไม่ใช้ของโลก

¹⁵ ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก แต่ขอให้ปกป้องพวกเขาไว้ให้พ้นจากมารร้าย¹⁶ พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก¹⁷ ขอร้องแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง

¹⁸ พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอย่างไร ข้าพระองค์ก็ใช้พวกเขาไปในโลกอย่างนั้น¹⁹ ข้าพระองค์แยกตัวให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย เพื่อให้พวกเขารับการแยกให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง

²⁰ ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อทุกคนที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา²¹ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

²² เกียรติซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์มอบให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์กับข้าพระองค์²³ ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์

²⁴ ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ที่ข้าพระองค์อยู่นั้น เพื่อพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างโลก

²⁵ ข้าแต่พระบิดาผู้ทรงธรรม โลกนี้ไม่รู้จักรักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้คือรู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา²⁶ ข้าพระองค์ทำให้พวกเขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะทำให้พวกเขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์นั้นจะอยู่ในพวกเขา และข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา

18¹ เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปกับพวกสาวกของพระองค์ ข้ามห้วยชิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในส่วนนั้นกับพวกสาวก² ยูดาคนที่จะทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะพระเยซูกับพวกสาวกเคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ³ ยูดาสน่าพวกทหารที่มาจากพวกหัวหน้านุโรสิดและพวกฟาริสี และพวกเจ้าหน้าที่ พวกเขาก็อโคม ถือคบเพลิง และอาวุธไปที่นั่นด้วย

⁴พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามพวกเขาว่า "พวกท่านมาหาใคร?"⁵ พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราเป็นผู้นั้น" ยูดาคนที่ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับพวกทหารเหล่านั้น

⁶เมื่อพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราเป็นผู้นั้น" เขาก็ถอยหลังและล้มลงที่พื้น⁷ พระองค์ตรัสถามพวกเขาอีกว่า "พวกท่านมาหาใคร?" พวกเขาทูลตอบว่า "มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ"

⁸พระเยซูตรัสตอบว่า "เรบอกพวกท่านแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น ถ้าพวกท่านตามหาเราก็จึงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด"⁹ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามพระดำรัสที่พระองค์ตรัสว่า "คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว"

¹⁰ซีโมนเปโตรมีดาบจึงชักออกฟันทาสคนหนึ่งของมหาปุโรสิดถูกหูข้างขวาขาด ทาสคนนั้นชื่อมัลคัส¹¹ พระเยซูตรัสกับเปโตรว่า "จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไปตีมัลคัสที่พระบิดาประทานแก่เราหรือ?"

¹²พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้¹³ แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟา ซึ่งเป็นมหาปุโรสิดในปีนั้น¹⁴ คายาฟาสนคนนี้แหละที่แนะนำให้พวกยิวว่าควรให้คนหนึ่งตายแทนประชาชน

¹⁵ซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งติดตามพระเยซูไป แต่เพราะสาวกคนนั้นรู้จักกับมหาปุโรสิด เขาจึงเข้าไปกับพระเยซูจนถึงลานบ้านของมหาปุโรสิด¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นรู้จักกับมหาปุโรสิดจึงออกไปพูดกับผู้หญิงที่เฝ้าประตูแล้วพาเปโตรเข้าไป

¹⁷ทาสหญิงคนที่เฝ้าประตูถามเปโตรว่า "ท่านก็เป็นคนหนึ่งในพวกสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?" เขาตอบว่า "ไม่ใช่"¹⁸ พวกทาสกับเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นี่ เอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยืนผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่ร่วมกับเขาด้วย

¹⁹มหาปุโรสิดก็ถามพระเยซูถึงพวกสาวกของพระองค์และคำสอนของพระองค์²⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เรากล่าวให้โลกฟังโดยเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและในบริเวณพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน เราไม่ได้สอนสิ่งใดอย่างลับๆ เลย"²¹ ท่านถามเราทำไม? จงถามคนที่ฟังเราว่า เราพูดอะไรกับพวกเขา พวกเขาจะรู้ว่าเราสอนอะไร"

²²เมื่อพระเยซูตรัสอย่างนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่นก็ตบพระพักตร์พระเยซูแล้วพูดว่า "เจ้าตอบมหาปุโรสิดแบบนั้นหรือ?"²³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราพูดผิดก็จะเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเรทำไม?"²⁴ อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสมหาปุโรสิด

²⁵ขณะนั้นซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนพวกนั้นถามเปโตรว่า "เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?" เปโตรปฏิเสธว่า "ไม่ใช่"²⁶ ทาสคนหนึ่งของมหาปุโรสิดซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็ถามว่า "ข้าเห็นเจ้ากับคนนั้นในสวนไม่ใช่หรือ?"²⁷ เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไ้ก็ขึ้น

²⁸แล้วพวกเขาก็พาพระเยซูออกจากบ้านของคายาฟาไปยังวังของผู้ว่าการ ขณะนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ และพวกเขาไม่ได้เข้าไปในวังของผู้ว่าการนั้น เพื่อไม่ให้เป็นมลทินและจะได้กินปัสกาได้²⁹ ปลาดจึงออกมาหาพวกเขาและถามว่า "พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้?"³⁰ พวกเขาตอบท่านว่า "ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกเราก็คงจะไม่มอบตัวเขาไว้กับท่าน"

³¹ปลาดกล่าวว่า "พวกท่านจงเอาคนนี้นำไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเองเถิด" พวกยิวจึงเรียนท่านว่า "กฎหมายห้ามไม่ให้พวกเราประหารชีวิตคนหนึ่งคนใด"³² ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามพระดำรัสของพระเยซูที่ตรัสไว้ว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

³³ปลาดจึงเข้าไปในวังของผู้ว่าการอีก และเรียกพระเยซูมาแล้วถามว่า "เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?"³⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านถามอย่างนั้นตามความเข้าใจของท่านเอง หรือว่าคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา?"³⁵ ปลาดตอบว่า "เราเป็นยิวหรือ? ชนชาติของเจ้าเองและพวกหัวหน้านุโรสิดมอบเจ้าไว้กับเรา เจ้าทำผิดอะไร?"

³⁶พระเยซูตรัสตอบว่า "ราชอาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้ ถ้าราชอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็ควรจะต่อสู้ไม่ให้เราถูกมอบไว้ในมือของพวกยิว แต่ราชอาณาจักรของเราไม่ได้มาจากโลกนี้"³⁷ ปลาดจึงพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เป็นกษัตริย์นะสิ?" พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเป็นพยานให้กับความจริง ทุกคนที่เป็นของความจริงย่อมฟังเสียงของเรา"

³⁸ปลาดถามพระองค์ว่า "ความจริงคืออะไร?" เมื่อถามอย่างนั้นแล้วปลาดก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า "เราไม่เห็นว่าคุณนี่มีความผิด"³⁹ แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่พวกท่านในเทศกาลปัสกา พวกท่านอยากให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?"⁴⁰ พวกเขาจึงตอบว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่ให้ปล่อยบารับบัส" บารับบัสนั้นเป็นโจร

19¹ ปลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยตี² และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระเยซูและให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง³ แล้วพวกเขาก็มาหาพระองค์ทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอร้องพระเจริญ" แล้วพวกเขาก็ตบพระพักตร์พระองค์

⁴ ปลาตก็ออกไปด้านนอกอีกและกล่าวกับพวกเขาว่า "นี่แน่ะ เราพาคนนี้ออกมาอบให้พวกท่าน เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าเราไม่พบความผิดอะไรในตัวเขาเลย"⁵ พระเยซูจึงเสด็จออกมา ทรงสวมมงกุฎทำด้วยหนามและทรงสวมเสื้อสีม่วง ปลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "คนนี่โง่ง"⁶ เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกเจ้าหน้าที่เห็นพระเยซู พวกเขาจึงร้องอ้ออิงว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขา" ปลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านจงพาเขาไปตรึงเอาเอง เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดอันใด"

⁷ พวกยิวตอบท่านว่า "เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาสมควรตาย เพราะเขาตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า"⁸ เมื่อปลาตได้ยินอย่างนั้นท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น⁹ ท่านเข้าไปในวังของผู้ว่าการอีกและทูลถามพระเยซูว่า "เจ้ามาจากไหน?" แต่พระเยซูไม่ตรัสตอบอะไร

¹⁰ ปลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า "เจ้าจะไม่พูดกับเราหรือ? เจ้าไม่รู้หรือว่าเรามีสิทธิอำนาจที่จะปล่อยเจ้า และมีสิทธิอำนาจที่จะตรึงเจ้าที่ทางไหนได้?"¹¹ พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านไม่มีสิทธิอำนาจเหนือเรานอกจากที่ได้ประทานแก่ท่านจากเบื้องบน เพราะเหตุนี้คนที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดมากกว่าท่าน"

¹² ตั้งแต่นั้นปลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอ้ออิงว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็ต่อต้านซีซาร์"¹³ เมื่อปลาตได้ยินอย่างนั้นท่านจึงพาพระเยซูออกมาแล้วนั่งบัลลังก์พิพากษาตรงที่ที่เรียกว่า "ลานปูศิลา" ภาษาฮีบรูเรียกว่า "กับบารา"

¹⁴ วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ปลาตพูดกับพวกยิวว่า "นี่คือกษัตริย์ของพวกท่าน"¹⁵ พวกเขาจึงร้องอ้ออิงว่า "เอาเขาไป เอาเขาไปเอาไปตรึงที่ทางไหน" ปลาตพูดกับพวกเขาว่า "จะให้เราตรึงกษัตริย์ของพวกท่านหรือ?" พวกหัวหน้าปุโรหิตตอบว่า "เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์"¹⁶ แล้วปลาตก็มอบพระเยซูให้พวกเขาไปตรึงที่ทางไหน

¹⁷ พวกเขาจึงพาพระเยซูออกไป ให้พระองค์แบกกางเขนของพระองค์ไปยังที่ที่เรียกว่า "กะโหลกศีรษะ" ภาษาฮีบรูเรียกว่า "กลโกธา"¹⁸ ที่นั่นพวกเขาตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขน พร้อมกับชายอีกสองคนคนละข้าง โดยมีพระเยซูทรงอยู่ตรงกลาง

¹⁹ ปลาตให้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนอ่านว่า "เยซูชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของพวกยิว"²⁰ พวกยิวจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่เขาตรึงพระเยซูขึ้นอยู่ใกล้กับกรุง และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาฮีบรู ภาษาละติน และภาษากรีก

²¹ พวกหัวหน้าปุโรหิตของพวกยิวจึงเรียนปลาตว่า "อย่าเขียนว่า 'กษัตริย์ของชาวยิว' แต่เขียนว่า 'คนนี่บอก'ว่า 'เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว'"²² ปลาตตอบว่า "อะไรที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป"

²³ เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว พวกเขาจะเอาเสื้อของพระองค์มาแบ่งเป็นสี่ส่วน ให้ทหารคนละส่วน แต่เสื้อในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอเป็นผืนเดียวตลอด²⁴ ฉะนั้นพวกเขาจึงปรึกษากันว่า "เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับฉลากกัน จะได้รู้ว่าใครจะได้เป็นเจ้าของ" ทั้งนี้ให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า "เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งกัน และเสื้อของข้าพระองค์เขาจับฉลากกัน" พวกทหารทำกันอย่างนี้

²⁵ คนที่ยืนอยู่ด้านข้างกางเขนของพระเยซูนั้นมีมารดาภาน้ำสาวของพระองค์ มารียภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมักลา²⁶ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ๆ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า "หญิงเอ๋ย นี่คือบุตรของท่าน"²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า "นี่คือมารดาของท่าน" แล้วสาวกคนนั้นก็รับมารดาของพระองค์มาอยู่ในบ้านของตนตั้งแต่นั้น

²⁸ หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่าทุกสิ่งสำเร็จแล้ว และเพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ พระองค์จึงตรัสว่า "เรากระหายน้ำ"²⁹ ที่นั้นมีภาชนะใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยววางอยู่ พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุส ขูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์³⁰ เมื่อพระเยซูทรงรับเหล้าองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" และก้มพระเศียรลงสิ้นพระชนม์

³¹ วันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอปลาตให้ทูลขอของคนที่ถูกตรึงให้หักและยกศพออกไป เพื่อให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันสำคัญ)³² ดังนั้น พวกทหารจึงมาทูลขอของคนที่ถูกตรึงอยู่กับพระเยซู³³ แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาจึงไม่ได้ทูลขอของพระองค์

³⁴ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที³⁵ คนนั้นก็เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นเป็นความจริงเพื่อพวกท่านจะได้เชื่อ

³⁶ เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า "กระดูกของพระองค์จะไม่หักสักชิ้นเดียว"³⁷ และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า "พวกเขาจะไม่มองดูพระองค์ผู้ที่เขาแทง"

³⁸ หลังจากนั้น โยเซฟจากอารมาเธียซึ่งเป็นสาวกของพระเยซู (แต่อย่างลับๆ เพราะความกลัวพวกยิว) ก็มาขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็อนุญาต โยเซฟจึงนำเอาพระศพของพระองค์ไป³⁹ บิโธเดมัสคนที่ตอนแรกเคยไปหาพระเยซูในตอนกลางคืนก็มา เขานำเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย

⁴⁰ พวกเขานำพระศพพระเยซูมา แล้วเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว⁴¹ ในบริเวณที่พระองค์ถูกตรึงนั้นมีส่วนแห่งหนึ่ง ในส่วนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพที่ยังไม่ได้ฝังศพใครเลย⁴² เนื่องจากวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ พวกเขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

20¹ ในตอนเช้าวันแรกของสัปดาห์ ในขณะที่ยังมืดอยู่ มารีย์ชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพและเห็นว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นถูกกลิ้งออกแล้ว² เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักนั้นและพูดกับพวกเขาว่า "พวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่พวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน"

³ เปโตรจึงออกไปที่อุโมงค์กับสาวกคนหนึ่ง⁴ พวกเขาวิ่งไปถึงสองคน แต่สาวกคนหนึ่งวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน⁵ เขาก็ลงมองดูเห็นผ้าปูนวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน

⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูนวางอยู่⁷ ส่วนผ้าพันพระเศียรของพระองค์ ไม่ได้วางกับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก

⁸ สาวกคนหนึ่งที่มาถึงที่อุโมงค์ก่อนก็ตามเขาไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ⁹ แต่จนถึงเวลานั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่าพระองค์จะต้องเป็นขึ้นจากตาย¹⁰ ดังนั้นสาวกทั้งสองจึงกลับไปที่บ้านอีกครั้ง

¹¹ ส่วนมารีย์ยังยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็ลงมองเข้าไปในอุโมงค์¹² และเห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ที่ที่พวกเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร อีกองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท¹³ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม?" เธอตอบว่า "เพราะพวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าไม่ทราบว่พวกเขาเอาไปไว้ที่ไหน"

¹⁴ เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าเป็นพระองค์¹⁵ พระเยซูตรัสถามว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม? ตามหาใคร?" มารีย์เข้าใจว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบว่า "นายเจ้าข้า ถ้าท่านเอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่เอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะไปได้รับพระองค์กลับมา"

¹⁶ พระเยซูตรัสกับนางว่า "มารีย์เอ๋ย" มารีย์จึงหันมาทูลพระองค์เป็นภาษาอาราเมคว่า "รับบี" (ซึ่งแปลว่า "ท่านอาจารย์")¹⁷ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "อย่าแตะต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกพวกเขาว่าเรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกเขาไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกเขา"¹⁸ มารีย์ชาวมักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า "ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" และเธอก็เล่าให้พวกเขาฟังว่พระองค์ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

¹⁹ คำวันนั้นซึ่งเป็นวันอาทิตย์ เมื่อพวกสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูก็เสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย"²⁰ หลังจากพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้พวกเขาดูพระหัตถ์และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็มีคามยินดี

²¹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย พระบิดาทรงใช้เรามาอย่างไร เราก็ใช้พวกท่านไปอย่างนั้น"²² เมื่อพระเยซูตรัสอย่างนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า "จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด"²³ ถ้าพวกท่านจะอภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะได้รับการอภัย ถ้าพวกท่านไม่อภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะไม่ได้รับการอภัย"

²⁴ โธมัสหรือที่เขาเรียกกันว่าดิดูโมสซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้นไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา²⁵ สาวกคนอื่นๆ จึงบอกโธมัสว่า "เราเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่โธมัสตอบพวกเขาว่า "ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย"

²⁶ เมื่อผ่านไปแปดวันแล้ว พวกสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีกและโธมัสอยู่กับพวกเขาด้วย ประตูก็ปิดแล้ว แต่พระเยซูเสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย"²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับโธมัสว่า "เอานิ้วของท่านแยงที่นี่ และดูที่มือของเรา ยื่นมือของท่านออกมาคลำที่ซี่ข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ"

²⁸ โธมัสทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์"²⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เพราะท่านเห็นเราท่านจึงเชื่อหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข"

³⁰ พระเยซูทรงทำหมายสำคัญอื่นๆ อีกหลายอย่างต่อหน้าพวกสาวก ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้³¹ แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว พวกท่านก็มีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

21¹ ต่อมาพระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส พระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้คือ²ซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่าดิตุโมส นารานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี บุตรทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระเยซูอีกสองคน กำลังอยู่ด้วยกัน³ซีโมนเปโตรบอกพวกเขาว่า "ข้าจะไปจับปลา" พวกเขาจึงพูดกับซีโมนว่า "เราจะไปด้วย" แล้วพวกเขาก็ออกไปลงเรือ แต่คืนนั้นพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย

⁴เมื่อถึงรุ่งเช้า พระเยซูทรงยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่พวกสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู⁵พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า "ลูกเอ๋ย พวกเจ้ามีอะไรรับประทานหรือยัง?" พวกเขาตอบว่า "ไม่มีเลย"⁶พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงทอดอวนลงทางด้านขวาของเรือ แล้วจะได้ปลามากมาย พวกเขาก็จงทอดอวนลงและได้ปลาจำนวนมาก จนลากอวนขึ้นไม่ไหว

⁷สาวกคนที่พระเยซูทรงรัก บอกเปโตรว่า "เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" เมื่อซีโมนเปโตรได้ยืนยันว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หีบเสื้อมาสวม (เพราะทอดเสื้อและตัวเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล⁸แต่สาวกคนอื่นๆ นั้นนั่งเรือมา (เพราะเขาอยู่ห่างจากฝั่งไม่มากนัก โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) และพวกเขาลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย⁹เมื่อพวกเขาขึ้นมานบนฝั่งก็เห็นท่านติดไฟอยู่ มีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง

¹⁰พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาบ้าง"¹¹ซีโมนเปโตรจึงลงไปในเรือแล้วลากอวนขึ้นฝั่งอวนนั้นเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ๆ มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว แม้จะมีขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด

¹²พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มารับประทานกันเถิด" พวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นใคร?" เพราะพวกเขารู้อยู่แล้วว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า¹³พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้พวกเขา และทรงหยิบปลาแจกด้วย¹⁴นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวก หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย

¹⁵เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกนี้หรือ?" เปโตรทูลต่อพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "จงเลี้ยงดูลูกแกะของเราเถิด"¹⁶พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือ?" เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงดูแลแกะของเราเถิด"

¹⁷พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือ?" เปโตรเศร้าใจที่พระเยซูตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า "ท่านรักเราหรือ?" เขาก็จงทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด"¹⁸เราบอกความจริงกับท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ท่านก็คาดเอวของท่านและเดินไปไหนๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อแก่แล้ว ท่านจะเหยียดมือออก และจะมีคนมาคาดเอวท่าน และพาไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป"

¹⁹พระเยซูตรัสอย่างนั้นก็เพื่อชี้ให้เห็นว่าเปโตรจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการตายแบบใด เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเปโตรว่า "จงตามเรามาเถิด"

²⁰เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา สาวกคนนั้นคือคนที่เอนตัวลงแบบพระทรงของพระเยซูขณะรับประทานอาหารและทูลถามว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า คนที่จะทรยศพระองค์เป็นใคร?"²¹เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า คนนี้จะเป็นอย่างไรบ้าง?"

²²พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราอยากให้เขาอยู่จนกว่าเราจะมา มันเกี่ยวอะไรกับท่าน? จงตามเรามาเถิด"²³เพราะฉะนั้น คำที่ว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตายจึงลือกันไปทั่วกลางพวกพี่น้อง พระเยซูก็ไม่ได้ตรัสกับเปโตรว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่ตรัสว่า "ถ้าเราอยากให้เขาอยู่จนกว่าเราจะมา มันเกี่ยวอะไรกับท่าน?"

²⁴สาวกคนนี้แหละที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้ และเป็นคนที่บันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ และพวกเราทราบว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง²⁵พระเยซูยังทรงทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย ถ้าจะเขียนให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าแม้พื้นที่ทั้งโลกก็ยังไม่พอสำหรับบรรจุนักเขียนที่จะเขียนนั้น